

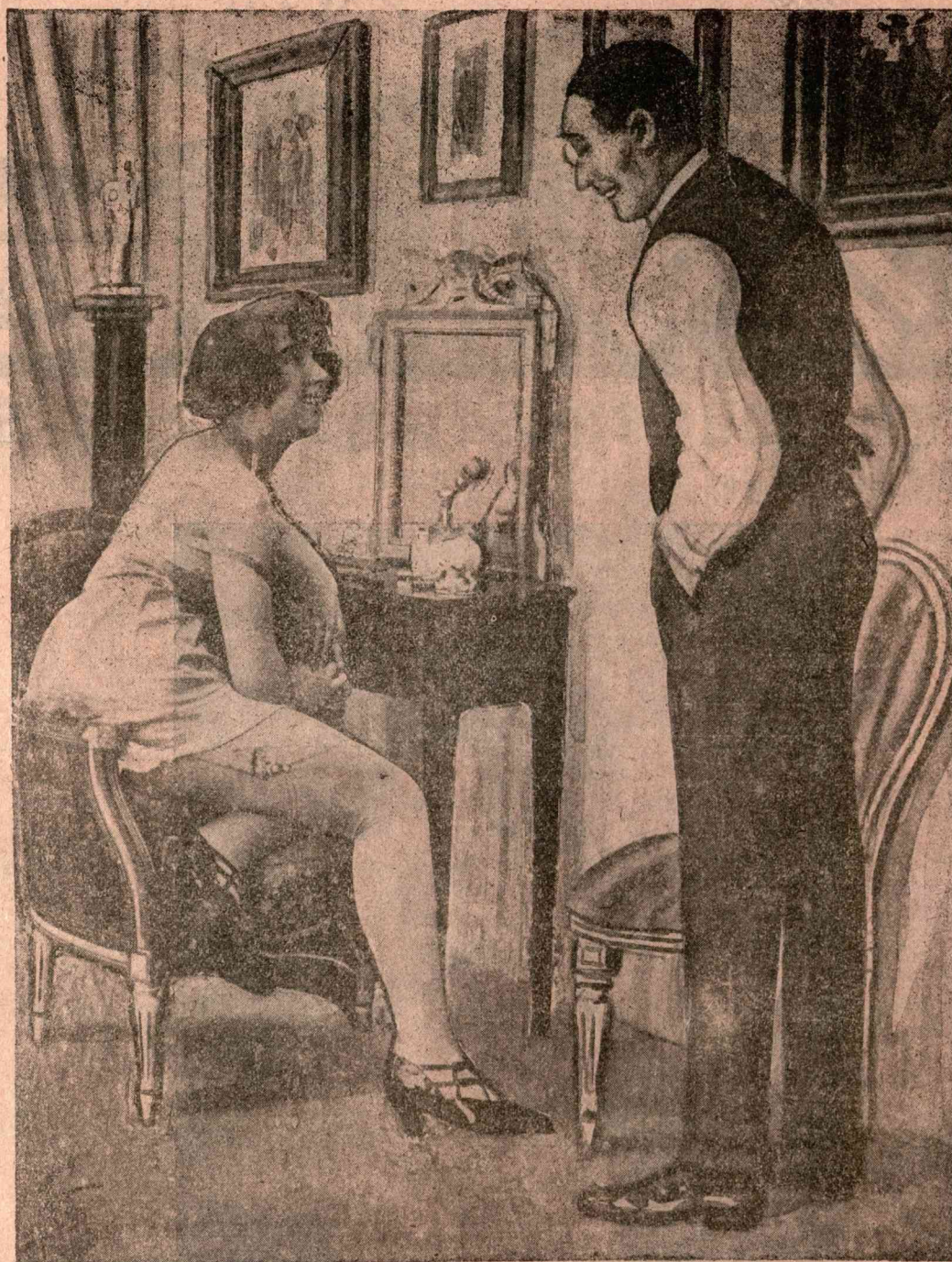


KACÉR

KULTURA - MŰVÉSZET - HALADÁS - ÉLET



Kacér asszony



Kétségbeejtő

Én nem tudom mi van veled Jenő. Ha éjjel telebredek és kinyújtom a kezemet, mindig találok egy kemény tárgyat, amelyben megkapaszkodhatom.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Zimisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa



Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németország. „ 3 márká
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 19 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENGYI

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A modern nő és a tánc

(Dr. B.) Egy pillantás minden idők és minden országok különféle népeinek erkölcsöire és szokásaira, azt bizonyítja, hogy a táncot már ősidők óta minden nép ismerte és gyakorolta. A tánc majdnem olyan régi, mint maga a világegyetem. Amikor a tánc eredetét a komoly kutató vizsgálja, legelőször is azt állapítja meg, hogy a tánc keletkezésének oka minden népnél egy és ugyanazon momentum volt. Ősítőn, mely a nemiségen alapul. Stoll számtalan művében igazolja, hogy a tánc alapmomentuma az erotikát szolgálja.

Az erotikus elem kétféleképpen tükröződik vissza a táncban, aktív és passzív, erotizáló és erotikus formában. Egy ritmikusan, harmonikusan mozgó test okvetlenül erotikusan hat a szemlélőre és pedig azért, mert a test alakját és alakváltozásait szándékosan domborítják ki jobban a néző szeméi számára. Különösen áll ez akkor, ha magános táncokról van szó, melyeket nézők előtt és nézők számára végeznek. Gondoljunk csak

a sokat emlegetett hastáncra, a ballet céljára és hatására, győződjünk csak meg, mily izgalommal és elvörösödött arccal nézik az idős urak a színházak első soraiban ülve és látcsővel felfegyverkezve, hogyan kísérik figyelemmel a táncosnők minden parányi mozdulatát; mennyire lesik, hogy e mozgásban találjanak valamit, amit ők keresnek, az alkalmat arra, hogy akár csak egyetlen pillantással is elcsipjék a testnek valamely kíváncsi helyét és ez a pillantás erotikus érzeteket keltsen bennük.

Óriási hiba volna azonban azt hinni, hogy a tánc csak a férfiakra bír erotikus hatással; naponta be lehet ezt bizonyítani, hogy a nőket is megkapja a táncoló férfitest látása, rájuk is erotizálóan hat a tánc.

Egészen más a táncnak erotikát kiváltó hatása ott, ahol csak egy emberpár járja a táncot. A két testnek ez a belső érintkezése, mely az erkölcsről, szüzességről és szeméremről fennálló mai fogalmak mellett más körülmények között sohasem volna megengedhető, a tapintó

érzék révén, sőt már pusztán a közelség érzetének révén erősen erotikus hatása. A szaporább lélegzés, a pulzus gyorsabb verése észrevétlenül áttérjednek a partnerre is; a test fokozottabb párolgása, a hajillat csiklandó, erotikus hatásai... mindezek a tényezők nagy hatalommá egyesülnek, melyet még erősít a szerelmes sutogás, egy a kézre vagy vállra nyomott titkos csók. A szem is megteszi a magáét. A férfi szeme nagyon szívesen nézi táncosnője dekoltázsát, a nő szeme pedig igyekszik felfogni a férfi vágyódó tekintetét. Mindez magától értetődik.

Vajjon tehát az a szenvedély, mellyel a mi mai fiatalságunk a táncnak hódol, nem ugyanilyen extázisszerű vagy evvel legalább is kapcsolatba hozandó állapot, ami a lányoknak alkalmat ad arra, hogy végre érezhessék a szüzességük és szemérmességük által fáradtságosan elnyomott sexualitásukat.

A női nem makacsul elmentmond ennek a feltevésnek. Pedig hát a „szenvédé-

lyesen táncoló" lány kipirult arca és buján fénylő szeme eleget mondanak...

A nő erotikusan érez tánc közben és erotizálóan hat a tánc révén. Csakis ebben kereshető az oka annak, hogy ez a szokás, mely a helyesen ítélő ember szemében régen meghalódott dolog, miért maradt meg mind mostanáig.

De vegyük csak a dolgozat tárgyilagosságát. A táncörület soha nem volt akkora, mint jelen napjainkban. A jazz, a sarleszton, a tangó és a többi hipermodern tánc, valóságos rákfenéi a mai társadalomnak és műveletleneknek tartják azt a 18 esztendő leányt, vagy pláne férfit, aki estélyeken és tánclokálokban nem rezgeti testét annyira, mintha villamos áram szaladna rajta át. Ezek azok a bizonyos táncok, amik miatt az egyes kormányok a táncvilágot felállították. Ezek a táncok valóban nem szolgálják a szórakozást és vigalmat, mert ezeknek a táncoknak kizárólag erotizáló hatásuk van.

Modern kulturnő soha nem járja el a hastáncot és modern nő nem hódol azoknak a táncmániáknak, amelyek lépten-nyomon felütik fejüket. Ezek a varieté és kabaré táncok nem arra valók, hogy azokat egy modern, felvilágosult nő kövesse, mert ezeknek a táncoknak semmi köze nincs a modern nő helyzetéhez.



Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárán, Timişoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

B a b á k

Nárcisus eredeti fordítása: — E. Weise

Kilenc óra volt már, a műhelytermekben csend honolt, már nem dolgoztak. A kis szőke Alice egyedül volt még csak az irodában, ott ült az írógép előtt, de nem dolgozott, gondolatai valahol messze jártak. Kint sürt, nagy pelyhekben hullt a hó, közeledett karácsony, a szeretet nagy ünnepe és Alice valahogy nagyon elhagyottnak érezte magát. Mert oly jó azt tudni, hogy valaki törődik vele, érdeklődik iránta, de neki nem volt senkije. A férfiak? Az újságokból tudja, hogy azok mind gazemberek. Igaz, hogy Ervin, az igazgató fia nagyon udvarol neki és nem is csunya fiu, sőt egyszer már meg is csókolta és akkor ő a meglepetéstől nem tudott semmit sem csinálni, még csak hang sem jött ki a torkán!

De az sem különb a többiekénél, ő is csak azt akarja, amit a többiek és aztán otthagyná! Nagyon elhagyottnak érezte magát, ahogy a gép fölé hajolva elábrándozott. Ahogy ott ült csendesen, szemei egyszerre az ablak előtt lévő állványon álló babákra tévedtek. Már nagyon régóta állt ott három baba, (mintának voltak odatéve a vevők részére) egy lenszőke haju, piros arcú kisleány, egy fess, jóképű dandi és egy potrohos bácsi.

Alice nagyon jól ismerte őket, ezek voltak egyetlen barátai, ezeknek panaszoit el minden bujábaját, ezekben bízott. Tudta, hogy ezek nem fogják őt sohasem megcsalni, ezek nem olyan rosszak mint az emberek. A három baba pedig rendszeren feküdt a helyükön. A kis lány mintha mosolyogna, a dandi haragos szemekkel néz a potrohos bácsira, aki vágyó pillantásokat vet a kislányra. Alice nézte, nézte őket, szerette volna ismerni az ő néma, titokzatos világukat, behatolni mélyen

a gondolataikba és a lelkükbe.

Alice csillogó szemekkel nézte a három babát, nézte és az írógépre hajolva lassan elaludt.

Elaludt Álmodott:

Nyár volt. Perzselő, meleg, nagyszerű nagyszerű nyár. A levegő márdaltól volt hangos, egy nagy, zöld mezőn mentek ők hárman. A három baba. A kislány, de mi ez, arca feltűnően hasonlít az övéhez, mintha ő volna. Aztán a dandy, nahát, mintha csak az Ervin volna és a potrohos bácsi, az nem hasonlított senkihez, az arcán különös mosoly volt és oly furcsán nézett. Emlékszik, nem hívták csak jött velük magától. Mentek. Körülöttük magas, acélos buzaföldek voltak és napbainított, bronzszínű emberek dolgoztak. A levegő főséges volt, csak a potrohos bácsi nevetett. A dandy beszélt.

— Látod kisleány az életet?!

A potrohos bácsi nevelni kezdett.

— Dolgozni és szeretni!

A potrohos bácsi legyintett a kezével és csak nevetett.

— Élni az életért, élni a szépért és jóért. A teremés koronája az Ember. A Nő és a Férfi. Utjaik egymás felé visznek.

— Fúj a szél. Az élet szele. A nő és a férfi összecsapnak. Egy vakító villám és van új ember. Fúj a szél. Vihar. Szerelem. Sírní, nevetni és szeretni. Dolgozni, pihenni és szeretni.

A bácsi még mindig nevet, oly bántó, mert a dandi oly szép, igaz dolgokat mesél az életről. A kisleány érzi, hogy a bácsi megfogja a kezét és szorítja, ki akarja huzni és nem tudja.

— Bácsi!

— A potrohos bácsi nevet és a másik kezével átkarolja a derekát. A dandi meg van lepve és csak néz. A bácsi megfogja a kisleány fejét, meg akarja csókolni és viszi lefelé a buzába. De a dandi egy szökéssel eléjük terem. A bácsi félre akarja lökni, de a dandi erős és kiragadja a kisleányt a bácsi kezei közül.



Gutjahr
György

Timişoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régí toll felrísítése).

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerár Dóm-tér 6

Tiszta azurkék volt az égbolt, erősen sütött a nap, bronzszínű emberek dolgoztak, az élet, a nagyszerű élet zsongott és ketten egymással szemben álltak. A potrohos bácsi ütött, a kisleány felsikoltott, mert a dandi megtántorodott. De kiegyenesedett és visszaütött. A potrohos bácsi megtántorodott, meg-ingott és elesett. Elesett és nem is kelt fel többet.

A kisleány nézte és félt, megijedt. Önkéntelenül a dandihoz menekült, a mellére bujt. Az magához szorította és ajkát a kislány remegő ajkára szorította. Aztán vitte be a buzába. A kislány szerelmesen, melegen bujt hozzá és forrón suttozta:

— Ervin!... Ervin!... Ervin!...

Az szorította, vitte és csókolt... csókolt...

Valaki csókolt, erősen, melegen, forrón.

Amint szemeit kinyitotta, egy sötét, fekete szempárt látott maga előtt. Erős karokat érzett égni a melle körül. Felébredt.

Aki ölelte és csókolt, az Ervin volt.

— Alice! Kicsi Alice! Szeret? Én nagyon szeretem! Az uccáról láttam, hogy még világosság van itt, felnéztem és láttam, hogy maga alszik. Néztem és egyszerre a nevemet hallom szólni. Hát ez már sok volt. Ugyis oly szép volt, mikor aludt, hogy alig bírtam már, de aztán most már nem bírtam kiállni, megcsókoltam.

— De maga nem egyszer csókolt csak meg!

— Haragszik érte?

Alice pirulva bujt a fiu mellére és alig hallhatóan sugta.

— Nem.

— Alice szeretsz engem?

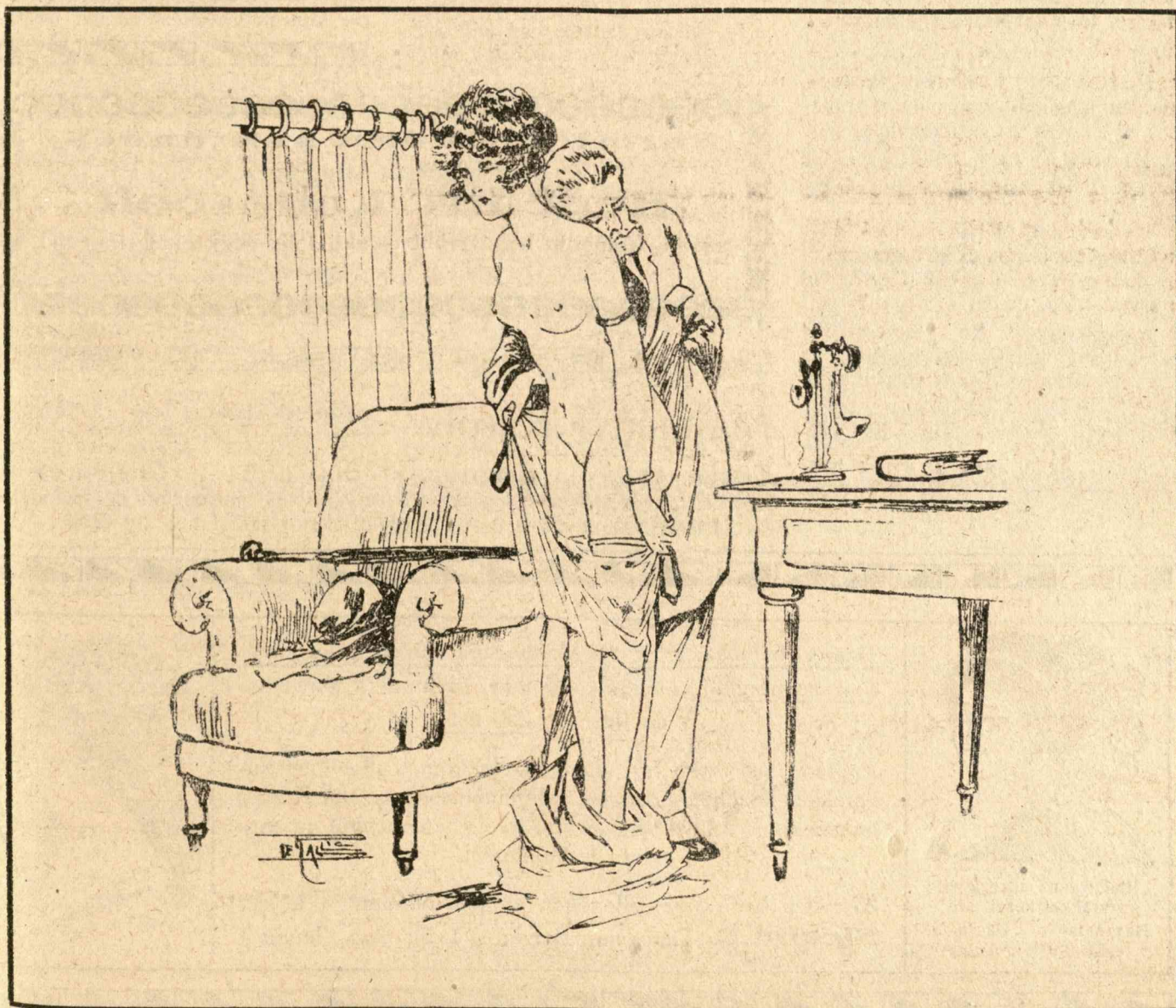
Az nem felelt, csak vágyóan nyújtá piros ajkait a fiu felé, aki felkapta, ajkára préselte száját és vitte a sezlón felé.

Kis kapcsok pattogtak, gombok nesztelenül bujtak elő és ők ketten egymásba forrtak.

*

Fuj a szél. Az élet szele. A nő és a férfi összecsapnak. Egy vakító villám és van egy új ember. Fúj a szél. Vihar. Szerelem. Sirni, nevetni és szeretni. Dolgozni, pihenni és szeretni.

És csendesesen, meglegedetten mosolyogtak... a Babák. A lenn-szőke haju, piros arcu kislány, fess, jóképű dandi és a potrohos bácsi.



ERÓTIKUS KALEIDOSZKOP

— Eredeti kézirat. —

Manci: Aztán mikor neked szerelmet vallott, természetesen térdre borult?

Rózsai: Ez lehetetlen volt, mert éppen rajta ültem...

— Ez is festőnő?

— Igen, de ez egyelőre csak önmagát festi!

— De barátom, küldj az orvosért, mert különben elpusztulsz.

— Nem... nem! Én természetes halállal szeretnék kimulni!

— Aztán ne felejtse gyermekem, hogy a ma lesz életének legjelentősebb éjszakája: mint leány fekszel le, mint asszony ébredsz fel.

Rosenduft: Jó, hogy találkozunk, tudnék magának egy nagyszerű partit, egy millió lei hozománnyal.

Blumengestank: Egy millió leiel? Akkor azon a leányon kevés az áldás, de sok a hiba!

Rosenduft: Hibája nincs. Fia-tal, nagyon csinos és jó házból való.

Blumengestank: Az mind nagyon szép, de mi a hibája?

Rosenduft: Nos, megmondom, mert végre úgy is csak megfudja: a leány mindig nagyon nehezen szül.

A férfi: ...?

A nő: Igen, csak az a sok hangya ne volna!

Lány: Biztosítsa legalább a jövőmet!

Anyja: Azt akarja; csak a te multadat nem akarja magára venni!

Pali megcsókolja a szobalányt.

— De mi jut eszébe, Pali urfi?

— A nevelő ur azt mondta, hogy viseljem magamugy, mint férfinak illik.

— A ligetben most egy szép nő látható, alsótest nélkül.

— Csak volt látható, mert két hétre el kellett utaznia!

— Hova?

— A szülészeti klinikára!

— Nekem kellene egy kefe az... az... illemhelyem számára. Milyet

ajánl? Gömbölyűt, vagy hosszukását?
— Kérem, az... izlés dolga!

— No, ez hallatlan! Hát az ilyen verekedést eltűrik a faluban? Hát nincs itt rendőr?

— De igen... hanem ő van leg-alul...

— No, babácska, itthon vagyunk?
— Itthon, apuska, tedd komottá magad, aztán szólj, ha rád jön a szerelem!

— Jegyző ur, maga megint sokat ivott.

— Sokat-e? Inkább kevés volt. Csak egyik felemre jutott be öle, azért dőlök oldalt!



Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén.



Bármilyen kofta kell önnek,

legolcsóbban kizáróan a

Hegedüs koftásbolt

szállít. Románia legnagyobb szaküzlete. Jegyzékek ingyen!

Oradea — Nagyvárad.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás szerelő

Telefon 11-29

Timisoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyserelés, házteléfono és gázkályha javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.



Elektromos ultraviolett sugarakkal kezelt arc:
Használat előtt Használat után

Tízszéri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kátrányzappannal, manikűr, ondolálás és modern hajvágásért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét szépiheti, ha hetenként elektromos ultraviolett sugarakkal kezelteti, gőzölteti, valamint masszíroztatja. Kérjen önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:
Nicolin R. Timişoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4



A sokszorosos honorárium

Hallottunk sok-sok csodáról már ebben a zugó, össze-vissza életben, de arról senki sem tud, hogy orvos háromszor-négyszer kapjon fizetést egy beteg gyógyításáért.

Nos, hát ez az eset is megesett, még pedig nemrég. A történet szereplői: egy formás karhölgyecske, egy orvos, és több ur. (Civil és katona.)

A karhölgyecske — nevezzük Blankának — (de nem így hívják!) egy karkötő ügyben összeszólalkozott valamelyik barátjával. Különben ő neki taktikája volt az összeszólalkozás. Mert hiszen tudta jól, hogy a végén mégis csak ő nyeréskedik az ügyből.

Most is így történt. A kis Blanka azonban ez egyszer valami túlságosan szívére vette a dolgot és — oh egek! — bánatában öngyilkossági hóbort szállta meg.

Hirtelen kiivott egy pohár vizet, amelybe négy szál gyufát tett bele.

Rosszul lett. Haldoklott szegényke. (Legalább a házban már úgy beszéltek a nénikék meg a cselédek. A házmesterné pedig — a jól értesült forrás — határozottan kijelentette, hogy még megmenthető a kicsike.)

A szobalány rohant le az első emeleten lakó fiatal orvoshoz, aki teljes készenléttel azonnal a leány megmentésére sietett.

Megvizsgálta Blanka pulzusát, gondolkodott, aztán ismét tapogatta a pulzust, (notabene: Blankának csodaszépek a karjai) majd kijelentette:

— Meleg tejet kell rögtön innia.

A forró tej ott volt egy perc alatt, de a hölgyike összeszorította ajkait és azt mondta, hogy ő meg akar halni, ő nem vesz be orvosságot.

Igen ám, de az orvos felfurcsult legény volt.

Odahajolt a dacos öngyilkos jelthöz és úgy sugta neki:

— Tanácslom, igya meg a tejet, mert ha nem teszi — kedves mamája más orvosért fog küldeni, az majd megvizsgálja magát és kideríti, hogy semmi baja sincs... akkor aztán nyilvánosan kompromittálva lesz.

Erre a beszédre aztán megnyílt a rózsás szájacskó és vigan kordyogott le a tej... a beteg pedig percről-percre jobban lett. Ám az aggódó csinos orvos nem tágitott

a beteg mellől... ő ápolta gondosan... ki artással...

Másnap a rendelőszobájában ült az ifjú „életmentő” és várta — a lassan érkező betegeit. Egyszerre csak kopogtak ajtaján. A „szabad” szóra egy kövér, kopaszfejú uracskára perdült be a szobába. Orra hajlása hangosan hirdette, hogy tulajdonosa nem — antiszemita.

Szapora szóval mondotta:

— Doktor ur, én nagy hálával tartozom önnek...

— Miért uram?

— Mert megmentette őt... az anygált, aki miattam... — képzelje csak — miattam akart meghalni, úgy szeret a drága gyermek...

És eközben gyönyörű két bankót tett le az asztalára... Ezzel nagy hálálkodások között távozott.

Alig csukódott be utána az ajtó, mikor ismét kopogás hallatszott és egy magas, száraz ur lépett a szobába. Lassu, ünnepélyes hangon beszélt:

— Orvos ur! én nagy hálával tartozom önnek...

— On is uram? — kiáltott zavartan az orvos.

— Én is? Hát még ki? — csodálkozott a szikár ur.

— Senki, senki uram... nekem sokan tartoznak hálával, tetszik tudni...

— De én a legnagyobb hálával vagyok ön iránt, mert megmentette őt, az anygált, aki — a miattam való szerelmében meg akart halni.

Ezzel három nagy bankót tett az asztalra, majd meghajolt és távozott.

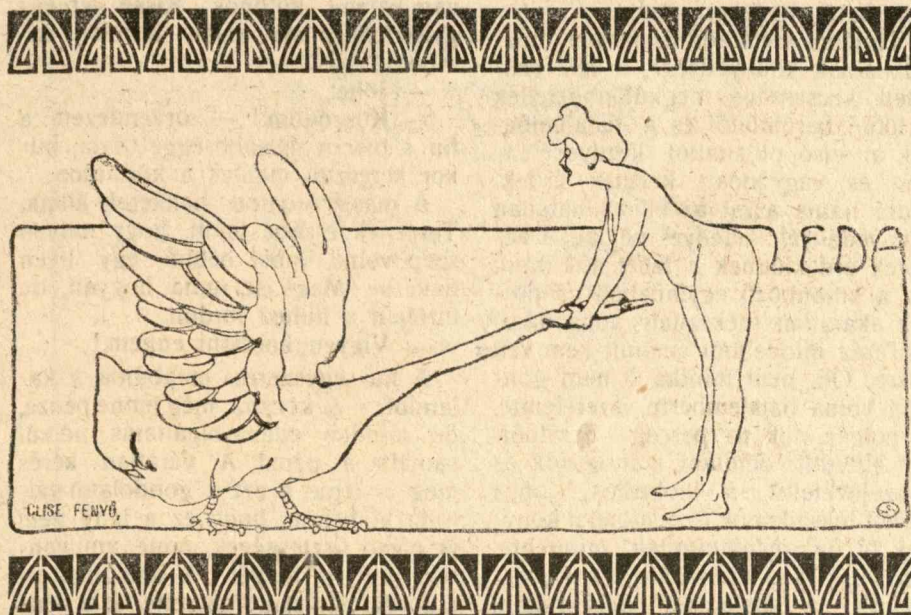
Am az orvos önértetes ember volt. Rövid idő múlva fellátogatott a gyönyörű beteghez és úgy ahogy történt, elbeszélte a dolgot...

— Nekem nem kell az ilyen pénz, te már megfizettél nekem azzal, hogy ajkad mézét szivhatam, te isteni lény; ezt a pénzt pedig valami jótékony célra adjuk.

A leány arcá lángra gyúlt, magához ölelte a bolondos fiút és tüzes csókokkal borította az arcát:

— Oh te csacsikám! Látszik, hogy kezdő orvos vagy! Inkább azt tanácslom, hogy siess haza, mert elműiasztod a harmadik, esetleg a negyedik urat is, aki le akarja róni irántad való háláját...

Franciából: D. M.



Szebb és fiatalabb sohase leszek

— „Orest” elbeszélései. — Eredeti kézirat. —

„Orest” ezt a kalandot tartja fiatalkori élményei közül a legszebbnek.

I.

Teréz úde és kedves, fiatal lányka volt. A legegyszerűbb és legolcsóbb ruháskákat hordozta, de akármit is vett magára, illett neki Sugárzó fiataisága beragyogta egész valóját, tanárai a polgáriban nagyon kedvelték, sohase tanult, de mindig átjött. Minden szabadidejét regényolvasással töltötte. Mindegy volt neki, akármit kapott, csak regény, könyv legyen. Amíg a polgáriba járt, ki nem fogyott a regényekből, a lányok között élénk cserélgetés járt. Molnárért Zolát adtak, Zoláért Birót, Maupasantért Erdős Renét, de már Bettauert, Landesberget, Ujnelyit vagy Schnitzlert csak dugdosva olvashattak. Huh! Milyen izgalom és feledülés támadt, mikor az elkobzott Szanin egy példánya bekerült a IV. b. osztályába. Tíz percben Glaszner Blanka az ajtóba állott örnek, bent ezalatt harmincöt egyenlő részre tépték a könyvet, mert annyian voltak és a, b, c, szerint kiosztották. Aki hamarabb elolvasta a maga részét, az cserélt. Rendszerint, össze-vissza, de két nap alatt az egész osztály kiolvasta a pikáns könyvet.

Tizenhetedik évében járt ekkor, pompás leánnyá serdült. A kéj első fakadása úgy élt benne, mint valami álomban hallott, hívó, ezüstharang csengése s este, miután elfújta a petróleumlámpást, ide oda hánykolódott fiatal, hajlékony teste.

Testéből szétáradó tisztasága, mozgatainak könnyedsége, a vele született kecsessége megkülönböztették a többi barátnőitől és a fiatalember-ek az első pillanattól kezdve élénken és vágyódóan kezdtek érdeklődni iránta azzal az ellenállhatatlan szenvedéllyel, amellyel például a négerek érdeklődnek a fehér nők iránt. Ez a különböző egyfajtabeli csoportok akaratlan szekszuális vonzódása.

Teréz mindebből semmit sem vett észre. Oh, nem mintha ő nem gondolt volna fiatalembere, szerelemre. A polgári sok tíz perce, a barátnőivel eltöltött délutáni suttyogások és összejövetelek, a titokzatos, lopva nézett lekszikonok és anatómiai könyvek őt is megtanították mindenre, amit egy lány tudni akar, de a „szerelem”, „a fiatalember” neki valami

romantikus érzés maradt, a sok olvasmány kivonatainak megtestesülése s ezek a fatalemberek nem számítottak előtte. Nyugodt, hozzáférhetetlen tisztaságban élt. Fiatal lány volt, szép és vidám, szeretett megállani az üzletek kirakatai előtt ő is, de mégis más volt, mint a többi.

Délután fél öt lehetett, szeptember elején. A nap valahol már a hegyek fölé hajlott és a tájat végig elöntötte egy halvány, rozsdás sáv. A levegő igen langyos és érzéki, a nyár emlékezete vibrált még benne s a kis Teréz szeme tisztán, valami nedves kéjjel csillogott.

Egy fiatalember lépett hozzá:

— Kisasszony, ne vegye rossz néven, hogy utána jöttem, de a multkor be lettem magának mutatva...

— Hogyne... ismerem... — nevetett Teréz. — De én mindig egyedül szoktam járni.

— Most sem tesz kivételt? — kérdezte csendesén a fiu.

Teréznek egészen különös volt a helyzet. Furcsa és mulatságos. Soha még fiu nem szólította meg az utcán, bárha nem egyszer nem is bánta volna Majdnem, hogy felkacagott, annyira mulatságos volt az ügy. Vivódott magában, hogy mit csináljon. Küldje el a fiut és menjen egyedül? Unatkozzék végig a hosszú uton? Hiszen ez a fiu egészen mellékes neki, mindegy, ha jön, mindegy, ha marad. De azért a dologban mégis van valami különös. Kissé lebiggyesztette ajkát, aztán hirtelen ki mondta:

— Jöhét.

— Köszönöm! — örvendezett a fiu s bizony felsőbbiséggel övta, mikor keresztül mentek a kocsiuton.

A másik oldalon fiakkerek álltak. Teréznek eszébe jutott, hogy milyen szép volna most betülni egy ilyen fiakerbe. Maga se tudta hogyan, de hirtelen a fiuhoz fordult.

— Vigyen kocsizni engem!

A fiu egyszerre megbánta a kalandot... A kocsira még lenne pénze, de minden ellenszolgáltatás nélkül sajnálta a pénzt A váratlan kérdés meg is lepte s azt a gondolatot váltotta ki benne, hogy ez a lány nem is olyan tisztességes, mint amilyen- nek mutatja magát. A dolognak ezt a fordulatát szinte szerette, de a pénz

kissé aggagztotta. Visszavonulnia mégsem lehetett, különben is a séta-kocsizást a jövőd foglalójául vette. Mindezt egy pillanat alatt atgondolva, döntött:

— Gyertünk!

II.

A kocsis „keztcsókolom, hova megyünk, nagyságos ur?” vigyor- gással már le is csavarta a takszi zászlóját. Elindultak.

Teréz alig beszélt, szinte szédült a levegőtől, a kocsik, villamosok zajától s attól az érzéstől, hogy két ló viszi előre, ki a ligetbe. Eszébe jutott, hogy ruhája nem a legelegán- sabb, de az öröm, hogy ő is kocsikázhat, einyomta azt az első asz- szonyi ösztönt, hogy „jól vagyok e öltözve?” A szíve ünnepiesen do- bogott Nem is gondolt arra, hogy valaki mellette.

A fák kétoldalt már hullatták arany- sárga és rozsdás leveleiket, a tó se- kely vizén sárga, hosszuszárú pla- tánlevelek uszkáltak közöttük egy legény evickélt az „Oiga” szandali- non. Mellette kocsik cikáztak el, benne előkelő urak és nagyszerű ruhás hölgyek...

Csak most borzongott össze és szégyelte magát, hogy ebben a kör- nyezetben milyen szegényes.

A fiu nem tudta, hogy mit be- széljen. Titokban folyton attól félt, hogy meglátja apja, az öreg Klein, aki egy rozoga konflison néha ilyen- kor csinál egy kis egészségügyi sé- tát. De Teréz nem is várta, hogy beszéljen hozzá, ajkát be se zárta, hogy jobban érje a vágató kocsile- vegője és úgy suttyogta:

— Hát nem isteni ez?

Csillogott a pillantása

A fiu magyarázni próbált, össze- vissza beszélt, Teréz rája se hallga- tott; a fiu is mindinkább szóra- kozott lett, mert a rideg takszáméter számai kegyetlen pontossággal vé- gezték ugrásaikat. Hogy mégis kár- pótolja magát, a gyorsan leszálló alkonyt felhasználva, a kocsitülésnél magához szorította a lányt.

Teréz úgy tett, mintha észre se venné, de a meleg felgyülemlett be- ne, mint egy végzetes ár.

Teréz háza előtt megállott a ko- csi. A leány gyorsan kiugrott, illata

megcsapta a kába fiut. Ráemelte nedvesragyogásu szemeit.

— Bejön kissé hozzám? Egyedül vagyok!

A fiut ez meglepte, de nem igen mutatta:

— Jövök!

III.

Bent, az udvari sötét szobában ott ült Teréz, meg a fiu. Mindketten hallgattak, mert nem tudták, miről beszéljenek. A leány arra gondolt, hogy milyen unalmas az élet és milyen jó lenne megpróbálni a csók és ölelés hatását. Hogy milyen bizsergető az, mikor egy fiu megcsókolja, beleharap egy vonagló leány-szájba. Hogy milyen az, amikor keze végigkutat a leánytest kemény vonalain és hátul, az ülepen, összekulcsolja őket. Amikor gyengéden siklik a fiukéz a lenge, rövid szoknya alá és kitapogatja a lány combján a harisnyakötőt. Amikor őt ujja beleszánt a bársonyos bordákba jobbról-balról, amikor tenyere besiklik hátul a bluz nyílásán egészen le a gömbölyű hátcsigolyáig.

A fiu elérte a leány szándékát, megértette, hogy Teréz játszani akar a tüzzel, kapirgálni akar a férfivágy parazsas hamujában, ki akarja tapasztalni a szerelem fortélyait, esztelenségeit, lihegéseit.

Lassan közelebb hajolt a leányhoz, akinek tekintete egyre csillogóbb lett. Tekintete kutatva függött a fiu arcán. Szemeiben kérés, félelem volt.

A fiu hirtelen hátulról átkarolta a leány hajlékony testét és magára vont. A lélegzete nehezebb lett, a vére zugott és hirtelen nem tudott másról, csupán a leánytestről, amely élt, vonaglott, égett, mint egy kis kályha.

Kezei a leány kemény, félgömbű kebleire pattantak és kíváncsan megtapogatták őket. Teréz félig ellenkezett, félig engedte. Akart is, meg nem is!

— Térjen magához! — mondta.

A fiu egy percre elengedte és kissé dühös lett. Térjen magához! Mi esoda beszéd ez? Hát csak nem hiszi ez a leány, hogy behívhat valakit büntetlenül a lakásába, hogy a fiu fából van? Hogy a frányába ne jöjjön tűzbe, amikor közvetlen mellettük ott fehérlett az ágy, kihívóan, puhán és ők ketten egyedül voltak!

A leány ott állt előtte ingerlően, kidomborodó kebleivel a bluz alatt. Szoknyája mély ráncba omlott a két comb között, térdei előgömbölyödtek a szegély alól. Kuszált, illatos barna haja szerte-szét bomlott a csinos,

domboru, hófehér homloka felett és a szemei mély, veszedelmesen sóvár tűzben égtek. Ezt a fiu nem bírta ki.

Nekiment újra Teréznek és ajkai-val a térdének bukott és falánkul belecsókolt. Keze fel akarta lebenteni a szoknyát, hogy a combok fölé hatolhasson. Teréz ijedten eltolta a tolakodó kezeket a megtámadott helyről és kérlelni kezdte a fiut, hogy ne nyuljon hozzája.

— Nem akarlak bántani... Semmi rosszat nem akarok! Csupán egy-két csók... Semmiség... Egy kis simogatás... Nincs ebben semmi...

Könyörgött és újra és újra magához préselte a leányt. Belevájt ujjai-val a kemény keblekbe, belemart szájával hosszan, sokáig Teréz piros ajkaiba. Egy kissé meg is harapták egymást. Semmiség! Egy-két napig tartó kis sebhelyek!

A fiu laasan kapcsolta ki a lány ruháját, amire Teréz összetett kezekkel rimánkodni kezdett. A fehérnemű finom, áttetsző szövete szabadban csuszott elő. Az ujjakból kiszabadultak a vékony gyermekkarok és a ruha zizegve, simogatva hullott a földre. Teréz szégyenlősen felsikoltott, de a fiu felszívta szájával ezt az apró, gyönyörű sikolyát. Meghatva és gyöngéd gyönyörűséggel nézte a leány tökéletes aktját. Ebben a pillanatban a fiu sehogysem

tudta megérteni, hogy egy leány miért szégyeli meztelenségét, ha tudja magáról, hogy hibátlan szép teste van, ami csak gyönyörködtetni tud.

Milyen finom, milyen lágy! Alsószoknyát nem hordott, kis kombinét csupán. A fiu a válszalagot is megoldotta, a kis ingkombiné, mint virágszirom hullott a ruhára. Nemso-kára Teréz egész szabadon állott.

A fiu kibontotta barna, érces csillogásu haját, megrebbenő szemmel, vonagló ajakkal nézett végig ápolt, szép testén. A dereka milyen karcsu, hasa alig van, combja teli, de nem kövér, a bokája milyen vékony és finom. Milyen szép így a lába cipőben és harisnyában. És lentről-felfelé végigcsókolta. És milyen fiatal, telt és kicsi melle. Azt is megcsókolta... Teréz lustán, kéjesen elhagyta magát, engedett magával tenni, babusgatni, játszani.

— Szépségem! — sugta a megilletődött lelkű, szomjas száju fiu — Szebb és fiatalabb sohase leszel.

Az ágyba bujtak. Bele a párnákba. Gondtalanul és végsőkig megkönynyebűve, nagyot sóhajtott Teréz. Cipőjét lerugta s úgy, harisnyásan elnyúlt a fiu alatt.

A csillagok ragyogva égtek be az ablakon, de ez nem zavarta őket...



N á s z é j s z a k a

Írta: „Csöppike“

— Eredeti kézirat —

Édes barátnőm!

Kedves leveledet, melyben szerencsekívánataid fejezed ki férjhezmenetelem alkalmával, a napokban kaptam meg.

Te arra kérsz, hogy írjam meg neked pontosan és körülményesen, hogy hogy érzem magam és hogy mit éltem át az esküvőm óta.

Drága barátnőm, te nagyon sokat kívánsz tőlem. Hogy mit éltem át, azt leírhatom ugyan, de hogy mit érzek és éreztem, azt ember nem tudja leírni; a nyelv nagyon szegény, semhogy le lehetne írni azon érzéseket, amiket a te már nem érintetlen barátnőd esküvője óta átélt.

Még fantáziád legnagyobb megértésével sem tudod elképzelni ama boldogságot és örömeket, amivel a sors engem megáldott. Még ha boldogságomnak csak ezred részét tudnád is megérteni, egy percet nem haboznál többé, hogy szivedet láncba verjed.

De én csak rajongok, pedig te tényeket akarsz; hát figyelj:

Miután az esküvőmnek vége volt és én átöltözködtem, hozzám jött a vőlegényem és reszkető kezemet forró csókokkal halmozta el. Arról értesített, hogy a társaság már türelmetlenül vár, hogy szerencsekívánatait kifejezze.

Az este mindenki számára rövid volt, csupán nekem rémlett egy örökkévalóságnak. Végre mégis eloszlott a társaság és a szobaleány a szobámba vezetett.

Körülbelül félóraig tartott, amíg levetkőztem és előkészültem férjem fogadtatására.

Jaj... kezem reszket, a tollam felmondja a szolgálatot... úgy érzem, hogy nem tudom kérésedet teljesíteni, te pedig a történeteknek hü leírását követeled. Hát megpróbálom és leirom, amennyire tudom ezt szavakba önteni.

Miután lefeküdtem, a szobaleány magamra hagyott, én azon gondolkodtam, hogy most vajjon mi fog történni. De alig telt el néhány perc, férjem lépteinek zaja zavart meg. Szívem hevesen dobogott és egész testem reszketett.

Ő szintén levetkőzött, ami pár pillanat műve volt és mellém fe-

küdt az ágyba. Érintésére egy eddig még sohasem ismert érzés futotta át testemet, mert először történt, hogy férfivel ágyban feküdtem.

Kezét a keblemre helyezte, gyöngéden megszorította, mialatt forrón megcsókolt. A tapogatást mind lejjebb és lejjebb folytatta, hasamra tette a kezét és végül a vágyaimnak helyéhez ért. Védekezni akartam, de nem bírtam.

Azután később összeszorultunk. Azon csekély fájdalmat fel sem lehet mérni ama kéjjel, amihez fájdalom által jutottam.

Aléltem elaludtunk.

Reggel, amikor az első nap-sugarak törtek át a sárga gardiniákon, én ébredtem fel elsőnek és hirtelenében nem tudtam, hogy mi történt velem. Olyan kellemes fáradtnak éreztem magam. Csak néhány pillanat múlva vettem észre férjemet, aki mellettem feküdt, és akkor eszembe jutott minden.

Aztán férjem is felébredt.

Amikor ezt észrevettem, persze rögtön úgy tettem, mintha legmélyebben aludnék, de lélegzete-met visszafojtva lestem a férjemet, hogy mit csinál.

Drága barátnőm, hogy írjam le ezt az érzést, amit most érzem. Azt gondoltam, hogy az ereim felpattannak az izgalomtól. Férjem szép csendesen kigombolta a kombinémat és lehuzta rólam, úgy hogy teljesen meztelenül feküdtem előtte.

Csendben fölém hajolt, perzselte a bőrömet és forrón csókolni kezdte a keblemet, végül keblem bimbóját ajkai közé vette és lázasan morzsolta a nyelvével. Ekkor már olyan izgatott voltam, hogy karjaimmal átöleltem és viszonoztam forró csókjait. Ő közben magához feszített, amit, megvallom, nem is kellett feszegetnie, mert magam is alig vártam az ölelését. De ő meg csak enyelgett...

Aztán...

Hanem amit most éreztem, azt már tényleg nem tudom leírni, csak annyit, hogy fájdalmat már egyáltalán nem éreztem, csak egy isteni kéjt.

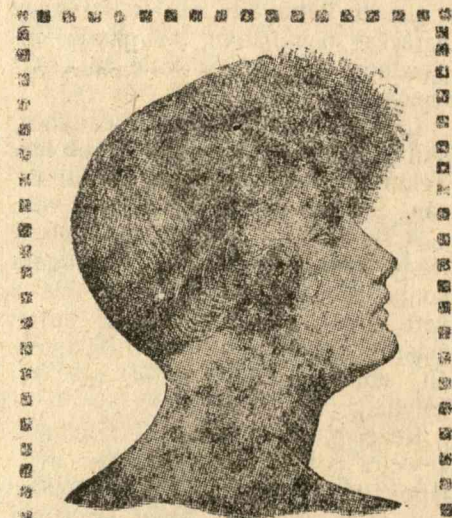
Drága barátnőm, én azt mondom neked: ha ti szegény, vá-

gyaitokkal árván fetregő, forró-ságtól kiégetett testekkel vergődő szűz lányok tudnátok, hogy mit jelent a nőnek a férfi, biztosan tudom, hogy nem őriznétek oly félve szüzességeteket, hanem ti is élveznétek azt a menyeyi kéjt, az élet legédesebb italát, a tűzitalt, amit az a férfi, aki érti a szerelmeskedést, nektek nyújthat.

Hanem most már zárom soraimat, mert közeledik az idő, mikor drága férjecském haza szokott jönni, és most, hogy leírtam neked első éjszakámat, amit férjem mellett töltöttem, magam is annyira felizgultam, hogy alig várom, hogy haza jöjjön, hogy vágyaimat ki-elégítse.

Teljes szívemből kívánom, hogy te is minél előbb egy szerető férfi karjai között ismerd meg az igazi szerelmet.

Viszonzlatásig csókol a te boldog
VILMÁD.



Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárat Lonovich-u)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pu-
dert és szepiővizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfol-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tárá-
ban Timisoara, Mehala**
(villamosmegálló.)

A Doge felesége

— Venezia-i tragédia —

(Folytatás és vége.)

Nagy gályák lomha teste alusznak a Canal Grande előtt, apró arany fénypontok rezegnek a vízen, gondolák lámpásai ringatóznak és gitárpengés szól távolról, halk énekszó foszlányait hozza a szél:

— *„Il mar e'l lito quivi arde e
[sfavilla
D'amor, che tra nereidi e se-
[midei...”*

Fekete, hosszú árnyak suhannak az alvó vízen, gondolák karcsu teste, szerelmes, bűnös, édes terhet visznek szőnyeges, virágos méhükben, peng a gitár és a theorba... Eg az ezüsttűz a tengeren végig és pislogó aranycsillagok bujkáló fénye rezeg a canalek sötétjében... ahol énekelnek és kacagnak...

Venezia álmodik.

A Dogaressa öntudatlanul figyel a szerelmes dalokat, a finoman szitáló gitárzenét. Nézi a tovasikló gondolákat villódzó kis lámpáikkal... mint kacérkodva hunyorgó szemek... és felsóhajt... megborzong... óh!... és meztelen vállára vonja a selyemköpenyt... A Doge bent a vörös-szobában kártyázik az urakkal, üti a vékony elefántcsontlapokat, festett, aranyos figurákkal, szerencseneikkel. Azt mondják, mindig szerencséje van.

És ilyenkor, és csakis ilyenkor látják mosolyogni keselyűarcát és apró szeme mohó örömmel villog az aranyhalmazra. Belesöpri süvegébe, mindig a süvegébe söpri. Az aranyszarvu fejedelmi süvegbe, a corno ducaleba. Hiába áll mellette a kis sárgaruhás mór fiú az ezüsttálcával, mérgesen elhajtván és szarvas süvegébe tömi az aranyat... Babona, azt mondja és markolász a hideg aranyak közt és jóleső vonaglás fut át sárga, ráncos arcán. Más embernek akkor vonaglik így az arca, ha asszonyt ölel és extázisban feszülnek az idegei. A Doge aranyat markol az asszonytest helyett...

A Dogaressa lehajtja fejét az erkély szőnyeges párkányára, — végigsimul a keze meztelen vállán, — milyen selymes, milyen puha és ingerlő, — lassan markol a keze, az éles apró körmök, amik

hennától pirosak, belemélyednek fehér puha husába! Összeszorítja a térdeit, beleharap vékony ajkába, lehuny szemmel hallgatja a gitárpengést, forrón lüktet a halántéka... és mámoros férfiszemekre gondol, melyek ott bent úgy nézték a vállát...

— *„Il mar e'l lito quivi arde...”*

Vékony női hang éneklő és férfi bariton kíséri... a Dogaressa nyitva lihegő férfiszájakra gondol... és hirtelen, mintha tüzes vas sütné rá a vállára... vadul tapad rá egy forró, csókba harapó száj...

Halk, eszméletlen sikoly... nagy, skálátruhás férfitest hajlik fölébe, fekete, vad arc, égő szem, egyetlen egy szem mered rá, — két acélszorítású kar öleli reszketve, kegyetlenül...

— Madonna... — lihegi egy elrekedt hang — elkárhozom... imádlak és birni akarlak...

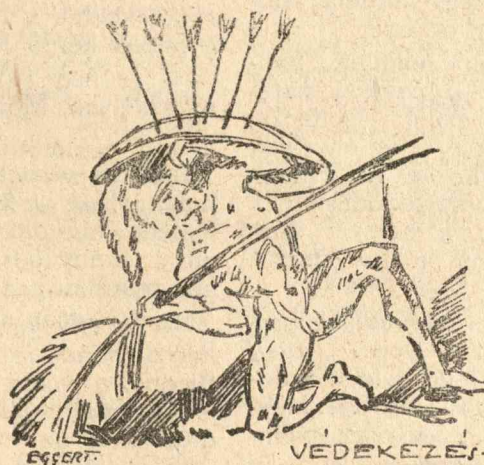
— Örjögő... eressz... vakmerő, tébolyodott... gazember...

— Nem... Madonna... most az egyszer... harapni akarom és tépni fehér, forró kebledet... utána odaadom a fejemet... nem bánom... vesszek... megéri...

A Dogaressa kétségbeesetten védekezik, a génuai egy mozdulattal magához rántja, iszonyu karjai átölelik a fehér, selymes, csipkés testet, belefurja borzas, izzó fejét, fekete arcát az asszony keblébe és szomjasan szívja a meleg hust... Reped, szakad a selyem, rongy a csipke, szétperegnek a csillogó gyöngyszemek...

Az asszony félájultan, hátrahajtott fejjel, szétbomlott ezüstszőke hajzuhatagával fekszik a skálátruhás óriás szorító karjai közt, — a holdfény csókolja az arcát, lehuny, hosszú pilláit, vonagló, finom száját... lent peng a gitár és kacagnak...

Meglebben a függőny, — valaki kinéz... elszörnyedt kiáltás... a ganuai felriad, vad mozdulattal löki az asszonyt a másik kis ajtó



felé... fuss!... menekülj!... Egy férfi jelenik meg...

— Beste gazember!... — a szó már belé is fullad. Giovanni elkapja egy kézzel a torkát... hör-gés, acsarkodó küzdés egy pillan-tig... az erkély korlátján átló-dítja... sulyos zuhanás lent... csend...

Giovanni kihajol utána... a hold-fényes kövezeten sötét tömeg, moz-dulatlan... fekete, vékony folyócs-kák kanyarognak belőle...

Megfordul... a fehér asszony el-tűnt... egy eltorzult férfiarc mered rá...

— Mi az... mit csináltál... ki vagy... gyilkos?!...

A kancellár... már mögötte töb-ben tolonganak a függöny alatt... kardok villannak a holdsugárban... Giovanni leszegett fővel áll, mint a bika... a törét markolja...

— Ledobta az emeletről!... gyil-kos!... fogjátok el!... — kiabálás, zűrzavar kél.

— Katona, add meg magad! — szól izgalmában lihegve a kan-cellár... két lándzsa rojtos hegye szegül a génuai mellének, — az őrség is itt van...

Giovanni nézi a rémült, dühös arcokat, a fegyvereseket, felkacag és előrenyújtja két rettentő öklét...

— Gyertek hát! Kössetek meg!...

*

A duenna mélyen bókolt a Do-garessa előtt a zöldfüggönyös, ezüstösen kárpitozott szobában.

— A Doge legkegyelmesebb láto-gatását jelenti az udvaros.

A fehér asszony bólintott, hall-gatva. Ledobta a pelyhes kere-vetre a kerek ezüst kezitükröt, melynek hátlapján Amor enyelgett Psychével, két tőkéletes szép, me-zitelen alak vad összefonódásban... Levetette magát a kerevet du-zzadó selyempárnái közé... a szive dobogott...

Félrevonták az ajtó sulyos bro-kátját... ott állt a Doge. Arany diszöltözetében, fején a corno du-cale, az aranyzarvu süvege. Moz-dulatlan arccal, hideg, éles szem-mel nézett a Dogaressára.

Az asszony felállt és bókolt... ugotlan, gépies szertartással...

— Mi bajod van, Maddalena?

A Doge hangja szárazan recse-gett, varjúkárogás, dögmadár be-széde...

— Elhagytad a termet?... Miért?

— Nem jól éreztem magam, uram, szédülök és agyam sulyos...

— És miért öltöztél át, Madda-lena?

— Nem birtam ruháim terhét, szorította lélegzetemet a fűzött derék és elnyomott a selyem. Pihenni szeretnék.

Az asszony arca fehér volt és hideg, mint mindig, de a szája vérpirosan égett, mint a gránát-alma nyiló ajkai és a szeme gyé-mántosan csillogott.

— Elhozlam neked valamit, Mad-dalena.

A Doge kinyújtotta jobbát, arany-brokát keztyűs tenyerében egy marék gyöngy villant.

— Azt hiszem, te vesztetted el... megismerem, a nápolyi Al-deverti ajándéka volt, kicsit rózsá-san hajnallik a sárga árnyékuk... A bírrók szedték fel... ott hever-tek az erkélyen...

Az asszony a gyöngyök után nyult, meztelen márványkarja meg sem remegett. A Doge lassan át-töltötte a gyöngyöket rózsaszínű tenyerébe. Egyenkint hullottak át, mint csillogó könnycseppek...

— Néhány még ragadós közte, azok a gazok nem mosták le eléggé... — szólt a Doge hanyagul.

— Mitől ragadnak? — kérdezte az asszony és gondtalanul töltö-gette egyik tenyeréből a másikba a gyöngyöket.

— A vértől, Maddalena!

— Vértől?

Fekete szemei karikára nyilva csudálkoztak a Dogera. Mint egy gyermek kérdő tekintete...

— Te nem is tudod, mi történt az erkélyen, Maddalena?

— Mi?

Ismét a párnák közt hevert már halványlila, ezüsthimes selyem-leplébe burkolózva. Egy csüngő, nagy aranybojttal játszott, mint egy macska...

— Az erkélyen összekaptak En-rico de Sanudo senator és Giovanni Bigone, a vörös zsoldosok kapi-tánya, és a brutális génuai ledobta a senatort az erkélyről, le a kö-vezetre. Halálra zuzta magát.

Az asszony lassan ingatta szőke fejét.

— Oh Madonna... de borzasztó! Szegény Sanudot ismertem is! — és egy finoman metszett üveg-cséből pár csepp damascusi illat-szert hullajtott selyemruhájára.

A Doge leráncolt homlokkal nézte.

— A kancellár volt az első, aki észrevette... azt mondja, még látta, ahogy a génuai, mint egy labdát, áthajította a korláton Sanudot! És egy nőt is látott...

— Nőt is? Gondoltam, hogy nő van a dologban! Sanudo vén nő-vadász volt mindig! El sem kép-zelnéd, hogy tudott az a csuf vén ember a nőkkel bänni! Vigyorgó öreg satyr... most megjárta! Talán a capitano felesége volt az a nő? És azért?...

A Doge hallgatott és nézte az asszonyt. A nyitott ablakon át gitárpengés cincogott...

— Nem tudják, ki volt az a nő! — szól végre rekedtesen. — A capitanonak nincs felesége, kóbor lovag, utféli kutya génuai!... És az erkélyen csak a gyöngyök vol-tak elszórva és néhány szem le-hullott az utra, a senator szét-freccsent vérebe...

— Oh, én azért hordani fogom, nagyon érdekes lesz, véres gyön-gyök...

És halkán, puha dallamosan elkacagta magát és hajigálta a gyöngyöket a levegőbe, meg el-kapta és csörgette összefogott kis markában...

— Nem tudnád megmondani, hogy kerültek a gyöngyeid arra a véres erkélyre?! — fakadt ki végre ideges türelmetlenséggel a Doge.

Aranykeztyűs keze ökölbe szo-rult és keselyűszeme villámot lövelt. Igen, most olyan, mikor a leg-dölyfősebb nobilek és condottierik megreszketnek előtte...

Az asszony pedig felvonta fe-hér, gömbölyű vállát.

— Igazán nem tudom, uram, hiszen ismersz, milyen megbocsát-hatatlan hanyag vagyok és meny-nyi ékszeremet hullajtom el! Ta-lán kimentem az est folyamán valamelyik hölgygyel az erkélyre s akkor szakadt el... De hiszen megvan majdnem mind... vagy ta-lán hiányzik? Megszámolom...

És elkezdte olvasni a gyöngyö-ket, rádobálva egyenként a kis ébenfa asztalka arany lapjára, a gyöngyök csengve hullottak a sár-gán, tompán fénylő ércfalra...

A Doge hirtelen megfogta a csuklóját, az asszony kérdőleg nézett fel rá.

— Duodeci... most belezavar-tál. Mit akarsz uram?

— Vedd föl a köpenyed és csuklyád, Maddalena! Velem jössz!

— Hová, uram?

— Majd meglátod! Siess!

Az asszony szó nélkül felkelt, besuhant a függönyök mögé. Ott megállt egy pillanatra, szívére nyomta két kezét, tántorgott és fuldoklott...

A Doge mozdulatlanul állt helyén és merőn bámult a gyöngyökre, melyek apró, fehérén fénylő csoportokban hevertek az aranytálcán. Fentről a bojtos zsinóron függő ezüstcsésze lobogó mécse világította meg őket, alulról az arany-sárga reflexe... A Doge bámulta a furcsa kis golyócskák seregét... és ezek nem feleltek kérdésére...

Halk suhogással lebbent ki az asszony. Sötétvörös, bő köpenyben, fejére huzva a csuklya, a sápadt arc vérszínű szájával kísértetiesen világított elő a vörös keretből. A Doge ránézett, szótlanul bólintott és megfordult.

A függőnyt elhúzták, zárt gyaloghintó állt mindjárt az ajtó előtt, a két izmos, félmeztelen szerecsen mozdulatlanul fogta a rudakat.

— Már itt beszállunk, uram? — szólt elcsodálkozva az asszony.

— Igen! Már itt!

Beültek. A Doge lebocsájtotta a két kis ablak függönyét, a szerecsenek felkapták a hintót és egyenletes, ringó léptekkel indultak.

— Hová megyünk? — sürgette türelmetlenül a nő.

A Doge nem felelt. Mereven ült ott, mint egy nagy aranyszobor, aranybálvány. A Dogaressa erre beburkolózott köpenyébe és szintén hallgatott.

A csöndben csak a halk, egyforma léptek hallatszottak, a szerecsenek járása és a két lázban dobogó szív verése. A Doge összeszorított öklökkel és összeharapott foggal ült párnáin, a Dogaressa pedig görcsösen szorította kezét szívére a köpeny alatt, nehogy megszakadjon, vagy egy vadul kitörő sikoltással el ne árulja magát. És közben igyekezett tájékozódni a sötétben, merre mennek?

Visszhangzottak a léptek. A Nagy Tanács terme! Ajtók csikordultak, kettő, öt, nyolc szobán át... most, most lépcsők... de hiszen nem lefelé, felfelé mennek! Mi ez? Nem mennek ki a palotából? Hát hová? Folyosón lehetnek. A sötétséget sápadt, futó derengés világítja, va-

lami rácsos ablak holdfénye vetődik az áttetsző függönyre... eltűnik... ismét egy rácsos ablak... hűvös szél, halk gitárpengés valahol... Oh, Madonna, ez a Ponte dei Sospiri! A sóhajok hidján mennek velük a szerecsenek! — Irgalmas Istenanya, ne hagyj el, szentséges Szűz Asszony, légy velem!...

Lépcsők... le... előre... fel... megállnak.

A Doge megmozdul, kinyílik a gyaloghintó ajtaja, kilép rajta és nyújtja aranykeztűs kezét a Dogaressának...

Az asszony szétnéz. Homály, vaskos falak, keskeny folyosó. Alacsony tömör vasajtót nyit ki elöttük mély meghajtással egy köpenyes, sötét ember. Keskeny lépcsőkön fel, elől világít a köpenyes valami dugott rácsos lámpással, amelyet a San-Samvele tolvajai használnak tán, utánalép a Doge, felfogva súlyos aranyruháját és segítve a Dogaressát... Mögöttük halk csattanással bezárul a vasajtó... Madonna, segíts és irgalmaz... Felérkeznek... valami erkély, oszlopos karzat, magas terem. Lent homályosan világít négy szurokfáklya.

A Doge szó nélkül odavonja az asszonyt a karzat korlátjához és lemutat.

Lent a teremben furcsa társaság. Gót faragványos padokban fekete lebernyeges, fekete álarcos emberek ülnek, a vaskos, oszlopos ajtóban sisakos, köpenyes alabárdosok. A középen magasabb emelvényen egy álarcos fekete ur, előtte lándzsák közt megkötözött magas alak, skárlát ruhában, fedetlen, borzas, fekete fővel, jobbszeme bekötve, sötét bronzarcán kihívó gög...

Az egész jelenet a füstös, parázsosan csepegő fáklyák vörösös félhomályában.

Tompán, visszhangosan zugnak az emberi szavak a sötét boltozat alatt. Az emelvény fekete ura beszél:

— Felelj, génuai, utoljára szólok!... Miért ölted meg a senatort? Ki volt az a nő, aki elmene-kült az erkélyről?

— Én is utoljára szólok, tiszteletreméltó ismeretlen ur! A senator régi gyűlöletes ellenségem... megöltem, mert haragomat kihívta! A nő nevét pedig nem mondom! Ne faggassalak, öljetek meg, ha tetszik, de szólni csak azt fogom, amit én jónak látok!

A hangja öblösen regett és megvetőn.

— Hazudsz, génuai, harmadszor is hazudsz! Az előbb még nem is tudtad, ki volt az, akit levetettél az erkélyről, a senatort pedig nem is ismerted. De a nőt ismered és szólj, ki volt a nő! Mert hidd el nekem, génuai, te azt fogod mondani, amit én jónak látok! Hé! Filippo!

Tenyérébe csattantott.

Az egyik lándzsás kinyitott egy szeges ajtót a terem sarkában.

Sötétvörös fény izzott ki az ajtóból, három vörösruhás férfit világított meg összefont meztelen karokkal és egy hosszú, rozsdaszín foltos padot és köteleket, csavarokat és harapófogókat, késeket és vasakat és fogaskerekeket és egy lyukacsos vaslábasban parázs izzott véresen, teledugdosva tüzesedő szerszámokkal...

A génuai némán nézte az ördögi jelenést, aztán egyszerre felkacagott, harsány, bőszült kacagással!

— Hát, álarcos uraim, most már egyetlen szót sem szólok többet. Próbáljátok ki rajtam összes kis játékaikat, és veneziai rühes eb legyen belőlem, ha egy nyögést is hallotok tőlem! Avanti, signori carnefici!

A lándzsások megragadták a génuit, letépték a skárlát-ruhát róla, barna, óriás teste a duzzadó izmokkal fénylett a vörös parázs világában...

— Uram, miért nézzem én ezt a kegyetlen színjátékot? — szólt a Dogaressa halkan a Dogehez.

A Doge folyton nézte az arcát, teljes nyugalommal, egy kis undorodás vont a száját, olyan vörös az a száj, sohasem volt ilyen vörös... és csöndesen mondta tovább:

— Engem nem nagyon érdekel ez a mulatság. Nem mehetnék vissza?

— Nem! Még maradj, Maddalena! — felelt szárazan a Doge.

A vörösruhás emberek dolgoztak a parázs tűzvilágban, a padon kötelek közt kifeszítve feküdt a génuai hatalmas bronzteste. Az arca, az a kemény, fekete arc, mint a gránitszobor arca, megmerevedve valami leirhatatlan dőltyben és vadságban, szája összeharapva...

Csikorogtak a csigák, csavarok, csattogtak az acélszerszámok a

halott csöndben, a fekete álarcos emberek, a lándzsások, mind feszülten nézték a pokoli munkát. Vér fecskendett és folyt szét a padon, vájkált az élő husban a hóhérek... tompán lihegett a génuai, arca mereven vad...

— Szólj, génuai, ki volt az a nő...

Válasz nincs, recsegnek a csonatok, futatnak már a hóhérok, véres kézzel törlik a verejtéket a homlokukról és szétmázolják a vért a szőrös arcukon, csörömpölnek a szerszámok, fehérén izzó, hegyes vasak közelednek a génuai véres testéhez...

— Szólj, génuai, ki volt az a nő?...

A tüzes csipők belemarkolnak a barna testbe, az égett hus émelyítő szaga terjeng, serceg és pörkölő-

dik a ziháló, meztelen óriás minden tagja...

A Doge öklét harapva, kidülledt szemmel nézi, nézi folyton a nőt, aki márványarccal, meg nem rebbenő pillákkal mered a vörös iszonyra ott lent, arra a némán, vadul vonagló emberre... egy csók, száz halál... most idenéz... épp ide... meglátja a homályban a Doge fővegét, az aranyzarvat... irtózat, hörgő, ördögi kacagásban tör ki a vérben uszó, elevenen égő óriás test...

— Hahahá! Il corno ducale!... Il corno ducale!...

A Doge fejéhez kap... ördög és pokol... az utolsó röhögése még... a fejedelem szarva... il corno ducale!...

És a fehér női arc lassan elmosolyodik...



ERÓTIKUS KABINET

— Eredeti kézirat — Gyűjti Barna Károly. —

— Tudod, férjecském, hogy a szobalányt el akarom küldeni?...

— És miért édes? Hiszen olyan szorgalmas és becsületes leány?

— De azt hiszem, hogy amíg el voltam utazva, viselte a fehérneműimet!

— Nem fiacskám! Ez egyszer határozottan állíthatom, hogy tévedsz!

*

Fiatal bakfis: Mondja csak, Pali, mi az az amerikai párbaj?

Fiatalember: A két ellenfél egy kalapba két golyót tesz bele, egy fekete meg egy fehér golyót. Az, amelyik a fehér golyót huzza, az meglövi magát!

Fiatal bakfis: Miért pont engemet?

*

Micike: Elkisérhet hazáig.

Pistuka: Nem leszek terhére?

Micike: Még csak az kellene!

*

Leány: Szenttelen! Azt hiszi, mert tavasz van, hát... nefelejtssel kellene meglepnie emgem?

Fiu (ámulva): Nefelejtssel?

*

Leány: Menjen, haszontalan! Hérom doktor volt már nálam...

*

— Ah! — sóhajt fel Muki — az erszényem teljesen kiürült... nincs benne már egy mag se!...

— Oh, — szólott nevetve Micike — már rég észrevettem!...

*

— Hogyan, ön ezt a nokturnót nem tartja atyám legszebb szerzeményének? Hát mit más?

— Önt magát, drága kislány!

*

— Mit, te aljas, te mindenütt azt hieszteled, hogy a kedvesed vagyok?! Oh, ha férfi volnék!...

— Akkor természetesen nem hiesztelném!

*

Az asszonyka kéjesen engedte oda magát kissé öreges férje tüzes csókjainak.

— Öregem, te ma megint olvastad a Káviárt!

*

„Perfect”

Bélyegzőgyár, vésnöki műintézet és domborműnyomda.

!!!

Gyár: ARAD

Fiók: TIMIȘOARA, Belváros, Szt. György tér 4, az udvarban. (23)

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara 11. kerület Széna-tér 8 Férfit és női cipők mérték után pontosan készülnék. Javításokat soron kívül elintézik.

Fratii Györfly Testvérek

Műbutorasztalok

Timisoara 11. Rákási ut 4. sz. Kész butorok: háló, ebédlő, leány és uri szobák, valamint irodaberendezések készítése szolid árak mellett.

Vizumokat és más megbízásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintézik

PINKERTONBOY

Timisoara — Telefon 75

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század csodája és a világ összes művészei

Katzky gramofon-szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek nagy választékban!

ELLA ÉS MARGIT

I.

Künn villamosok csilingeltek, forrt, izzott, zajongott és porfelhőket kavart fel az ucca örvénylő élete és itt a könyvtár asztalai körül, sziate gyermeki tisztaságban élő hittel, fiatal leányok és férfiak ültek és belétemelkeztek a művészi hangulatok hallhatatlan mámorába. Az ablak előtt néhány magasra szökött fa lombjai között a napsugár bujkált és meleg, ragyogó kényét rászórt a képek és könyvek lapjaira, végigcirógatta a komoly, sápadt arcokat, csillogó szemeket. Csend volt, fényesség és tisztaság, mintha mágikus, bűvös kör szakadt volna e terem és a kívül áskálódó város közé...

Altay Oszkár egy karcsu, fekete leányt nézett. Ismerte az egyetemről, tudta, hogy harmadéves és művészeti történetet tanul. A leánynak görög profilja volt és ezt szándékosan hangsúlyozta tornyolt hajviseletével, ruhájának stilizált antik szabásával. Ugy ült egy könyv fölé hajolva, mintha pihegő, forró vágyak iznának folyton benne és lélekzetvétele sóhajokhoz hasonlított, amilyenek a szenvedélyes aktus pillanataiban röppennek el. Minden buja mozdulata az odaadó szerelmet és kinlódva visszafojtott érzékiséget sejtette a megfigyelővel. És Altaynak Ella jutott az eszébe, aki legutolsó barátnője volt...

Ella is ilyen volt. Ő is így hurcolta át magát, lihegve, mindig az éhes, felizgult férfiak között, akik combjait, kebleit, kis hasát szerették volna látni. Küzködve harcolt ellenük, hogy ne essen zsákmányul a mezelelenségek után lihegő himeknek. Mindig rettegve a kísértéstől, önmagát figyelve. És őrizve csókolódzott és tűrte a férfizek mohó bujkálásait a szoknyája alatt, de nem engedte át magát soha teljesen a pillanatnyi fellobbanásnak. Érintetlen maradt.

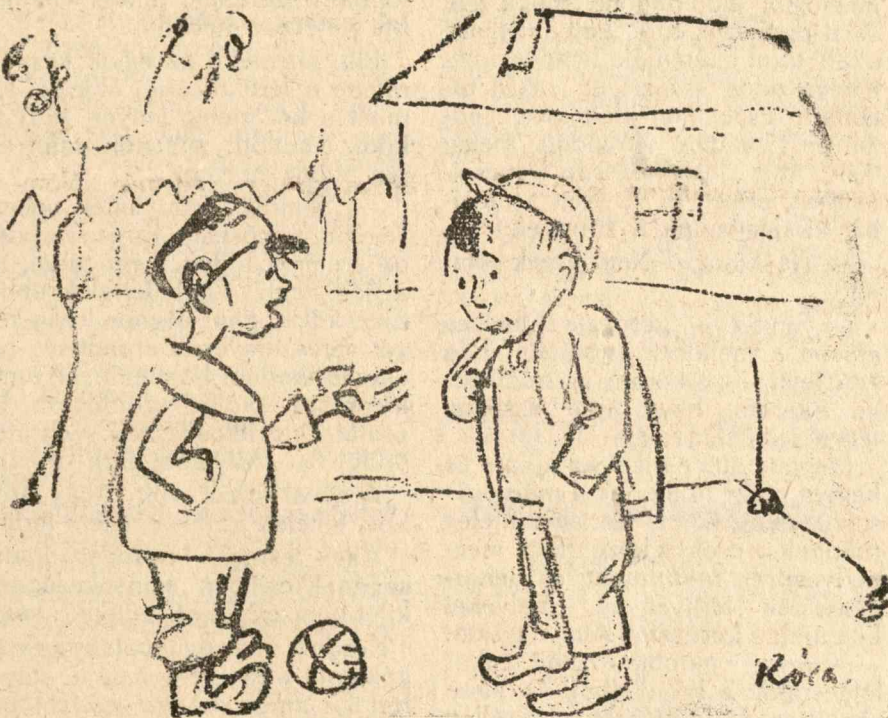
Hónapokig tartott, míg Ella Altayé lett. Altay betege lett a vágyaknak. Ella nagyon-nagyon szép volt és egészen fiatal. Nem tudta, hogy ez a férfi mit akar tőle, mert Altay azt mondta neki, hogy a legnagyobb áldozatot akarja. Ellának tiszta volt a fehér gyermekteste és ezt a fenséges lilomszálat, a maga

tizennyolc évével, ezt a leányt, ha egyszer eljött volna hozzá és neki adta volna magát azoknak a szent és sérthetetlen korlátoknak dacára, amik közt nevelkedett és amelyek összeforrtak lényével, ha ezt meg tudta volna tenni, akkor Altay elvette volna feleségül. Várta ezt az áldozatot, amelyet a leány hozhatott volna érte. Szinte szuggerálta neki, de hiába volt, a leány nagyon nehezen értette meg.

Altaynak rögeszméje lett, hogy ez a leány hallatlan kéjek tudója, hogy olyan furcsán tud ölelni, mint eddig soha nő még nem ölelt. Hiszen egész lényé, a férfiakkal való

állandó harca, a mindig tetszeni akarása és az önöntestének a szerelemre való illatos, elegáns kikészítése úgy tüntették fel, mintha Ella kizárólag a legraffináltabb szerelmi vágyak megvalósítására született volna. És mikor végre karjai között tartotta a meztelen gyermektermetét, megdöbbenve fedezte fel, hogy a leány majdnem érzéketlenül hideg természetű, hogy képtelen a természetesen adott és fogadott csók nagyszerű mámorát élvezni.

Gyönyörű, észbontóan szép volt a terméte, amint gyűrűző égő szemekkel, kékesen fekete kibontott hajjal és lecsuszott ingvállal feküdt, de tekintetében panasz és szenvedés volt. Ugy nézett Altayra riadt és könyörgő arccal, mintha menekülést esengene:



A két fej.

Gyerekek egymás közt:

- Te Pali, — szól Ferkó titokzatos arccal, — te már nagyobb vagy, meg tudod mondani, ahol az embernek a haja van, az az ember feje?
- Természetesen.
- Akkor elárulok neked egy nagy titkot.
- ??
- A mamuskának — de ne mondd meg neki — két feje van.



— Ne bánts! Miért gyötörsz?... Engedjétek békében élni!

Altay Oszkár boldogsága első napjaiban ölébe hajtotta fejét, be a két dus comb közé és úgy sutogta a leánynak:

— Te egy új Krisztus vagy, a szerelem Krisztusa, te szenvedéssé váltod meg a halhatatlan szerelmet! Te gyötörödsz, mert a fájdalom megszépít, szomorkodsz, mert kinlódásban van rejtélyes varázssod! Te a szerelem leggyönyörűbb hangulatát, a halálos végzetet árasztod magadból! Szeretlek téged! Ugy szeretlek, ahogy még asszonyt soha nem szerettem s akinek a balga kis szívét úgy fogom a kezemben, mint egy apró, piros madarat...

— Ne kinozz megint! — kiáltotta Ella és hátrálni akart előle. De az erős karok akkor már ott voltak a dereka körül és a két férfikéz felnyúlt a szegény fejéhez, megfogta, előrehajtotta maga felé és a panaszosz szót, ami az ajkára akart törni a leánynak, letapasztotta a régi, ódon varázs, az orvul rá-támadó csók, ami alatt most ijedten és kinlódva vergődött meleg teste, míg lassan lassan elvesztette az erejét és csukott szemeiből kibuggyantak a könnyek.

— Ne kinozz! Nem érzek semmit!

— Sirsz? — kérdezte Altay és erősen a melléhez szorította Ella égő fejét. — Akarom is, hogy sirjál, akarom, hogy érző asszony legyél!

Megint ráette ajkát az ajkára és hagyta, hogy hulljanak a márványszívű leány könnyei, nagy, meleg csöppek, a csókok közé, hogy megmedvesítsék mártírcát és beharmatozzák férfivágyait, melyeket Ella ajkára forrasztott Altay Oszkár.

— Így — mondta azután, mikor fölcsudolt a kábulatból és kissé sápadtan és kissé reszketve állott a leány előtt.

— Ella! Ella!

Hívta őt, mintha valami mély álomból akarná fölkelteni, az iszonyu érzéketlenség lidércálmából, melyet még a csókok varázsa sem tört meg.

Ella felvetette szemeit. Nem volt bennük semmi kéj, csak keserű, sós könnyek.

— Látod, — mondta neki Altay, — mit jelent az: asszonynak lenni? Sirni és csókolni!...

Ella lehajtotta a fejét.

— Én csak sirni tudok! De te kinzol, gyötörsz!

— Sirni és csókolni, — ismételte a férfi — ez azt jelenti: asszony.

A leány haja úgy ragyogott, mint azok az égő fáklyák, miket Rómában a felbontott uttestekre állítanak éjszaka, jelzésül, hogy erre tilos a járás...

II.

Egy délután, mikor együtt voltak és Altay őrjöngve csókolta kezét, vállát, a karjait, Ella egyszerre keservesen sirva fakadt és hosszan, egész testében remegve sirt. Altay rémült tehetetlenséggel kérlelte és vigasztalta.

— Hagyj, ne bánts, — vergődött a leány. — Nem tudok, nem tudok, nem akarok többé veled lenni...

Altay elsápadt.

— Miért? Hát nem érzed, hogy jobban szeretlek, mint valaha? Mit vétettem neked?

Ella fölemelte az egyik kezét és rátette a férfi arcára, akinek feje most a két meleg tenyér közt feküdt, simulón, pihenőn, mint egy rég áhított helyen...

— Semmit sem tettél nekem, semmit, esküszöm. Én is szeretlek, de én nem tudok, nem tudok így a tiéd lenni! Én belehalok ebbe! Éjszakákat nem alszom! Ma reggel véres tenyérrel ébredtem, úgy összecsikartam körmeimmel, amint kinomban öklöbe szorítottam kezemet. Öngyilkos leszek, vagy megőrülök!... Hát könyörülj rajtam!

Arcával közel volt Altay arcához, lehelete szinte égette a férfit...

Altay lesujtva bucsuzott. Fiatalságának csillogó szinsokaságából kilobbant egy éles, világító sáv...

Később, hogy nyugodtabban vizsgálódott, már nem találta olyan rendkívülinek ezt az esetet. Egy klinikai folyóiratban cikket olvasott egy orvosnő tollából, melyben az orvosnő kórházi esetekkel igazolta, hogy a szerelmet leginkább szomjuhozó, az érzékiséget külsőségekben leginkább hajszoló, örökös izgalomban élő és izgalmat gerjesztő nők szinte kivétel nélkül hideg természetűek...

Talán a társadalmi berendezés is előmozdítja ezt. A fiatal, éretlé serdült, minden idegszálával szerelmet sóvárgó fiataleségnek tilos a kielégülés. Mindenféle árutakon, mesterkedésekkel próbálnak nyo-

moruságukon segíteni és mire út a felszabadulás órája, a természetes és magától értetődő gyönyör sivár, fantáziátlan, testi és szerelmi gyötrelommé lesz...

Altay Oszkár most újra végignézt a könyvtárt bujó lányokon.

Ezek mind ilyenek, gondolta magában. És őszintén sajnálta ezt a sok fiatal, örömtelen életet.

III.

Dél felé váratlan látogatók jöttek. Berkiné, Balogh János és velük volt Margit is, Altaynak egy távolabbi rokona. Altayt kérték fel, hogy kalauzolja őket.

Berkiné és Margit fiatalos, érzéki szépségük egész frissességében ragyogtak. A mozdulatokban, melylyel a szinte üdén ható, elegáns tavaszi ruhákat hordták, benne volt az a nagy életöröm, mellyel ma reggel felöltözködtek és örültek a meleg napsütésnek, a tervezett képtári látogatásoknak Margit, aki egy varrólány érzelmességével volt Altayba szerelmes, és állandóan félt, hogy nem képes Altayt meghódítani, most szépnek és ellenállhatatlannak érezte magát és ez csapongó vígsággal és boldogsággal töltötte el.

Ahogy egymás mellett haladt Oszkár és Margit, mindketten felizgultak és a vágyakozás türelmetlensége remegtette meg őket. Érezték, hogy nem szabad a hangulatot ellaposítani.

A moziba mentek...

A zongora elhallgatott és csak a hegedüs játszott szólóban egy édeskés szerenád. A mozi vásznán az alkonyi tengerpart látszott s egy nő, mint egy elszállani akaró fekete pillangó, vágyakozva nyujtotta kezét messze, láthatatlan tájak felé.

Az emberek az elsötétített nézőtérről sőhajtvá figyeltek, a szívekben régi, gyermekkori vágyak szakadoztak fel, a tenger, a csodálatos, a végtelen után...

Margit érezte combjain Altay kezének meleg, könyörgő érintését és kezeik mint két ölelkező szerelmes fonódott össze.

— Az egész életünk ilyen, — mondotta Altay. — A sötétből a fénybe bámulunk, előttünk lepereg az élet minden szépsége és mi mindig csak nézők maradunk!

Margit a páholy homályában egész közel huzódott Altayhoz és

combjaik egymáshoz szorultak. Altay érezte a leány meleg lehetét, egy elszabadult hajfürt megcsiklandozta az arcát. Egy gyors mozdulattal megcsókolta Margit vonagló, friss száját. Margit ijedlen rezzent vissza.

— Az istenért, ne csináljon ilyen örültségeket! Ha észrevesznek! Nézze, most is idénáz valaki!

De Altay izgatottan ragadta meg a kezét.

— Nem törődöm vele! Most nagyon szeretem magát!...

Altay igazat mondott. Nagy elfoglaltsága közepette ugyan keveset gondolt Margitra, de mikor együtt voltak, boldog és kellemes izgalmat érzett. Altay művészlélek volt, megértette az emberi gyötrődések költészetét és érezte, hogy Margit forró élni akarása mögött mint húzódik meg a keserves önmegtartóztatás, mint egy hosszú, fekete fátyol. Ő is ilyen volt, ő is szavakban és álmokban élte az életét. Érezte, hogy Margit szereti és ez jól esett neki. Margitot mindenki komoly, értékes leánynak ismerte, egyetlen szerelméről sem beszélték, holott kolléganőinek mindegyikéről tudták, hogy mikor és kivel volt hosszabb, rövidebb flirtjük, vagy viszonyuk. És így is volt. Margit dacos komolysággal és mereven bátyázta körül fehér leánytestét. Mit tudott volna mondani neki a sok átlag-férfi, ami felgyújtotta volna a fantáziáját, a vérét, ami megdobogtatta volna szívét, lendületet adva életének? Férfiak hemzsegték körülötte, kikkel olyan fölényesen játszott, hogy már nem is telt benne mulatsága, hanem utálta őket. Előre tudta, hogy egy-egy megjegyzésre milyen választ fog kapni, ismerte őket tetőtől-talpig. Elképzelte, hogy mint férfiak milyen nagyképpen fognak erkölcsről prédikálni és gunyosan hallgatta, hogy mint beszélnek szabad szerelemről, hogy érdekeseznek lánssanak. Már többször akadt jó állású, gazdag kérője s ő éjjelenként át hánykolódott álmatlanul kétségbeesztő helyzetében. Várjon még tovább is? Eljön még a csoda, melyre gyermekkorra óta vár? Már elvesztette hitét.

Óvatos leány volt. Tulajdonképpen egyik kérőjével sem szakított, mindegyikkel fenntartotta a barátságot, mindenkinek adott időnkint egy-egy meghittebb találkozt, amikor szép, szenvedélyes volt és szenvedő. Szeliden és kislányos

panaszkodással beszélt. A férfiakban fellobogtak a vágyak és ő a bucsunál hosszabb ideig felejtette kezét a férfi kezében és nézésében melegség és hűség fénylett.

S most végre megismerkedett Altayval.

IV.

Egyszer, mikor együtt mentek bizalmas összebujással, Margit megindultan mondotta Altaynak:

— Szeretem magát, mert maga az egyetlen férfi, akiért érdemes színesnek lennem. Jó tudnom, hogy maga létezik...

— Én is szeretem, Margit!

— Tudom, s még azt is tudom, hogy én nem tűnhetek el nyomtalanul a maga életéből. Én megérezem magában azt a nagy remegést, mely mint egy könnyű mámor fűti mindig a lelkét. Én tudom, hogy nagyszerű, kinzó vágyakat hordoz magában gyötrő gyönyörűséggel... Én szeretem a szenvedését, szeretem még azt is, hogy maga tulajdonképpen nem tud szeretni és hogy — ne tiltakozzék, senkit sem szeret. Akiben annyi rajongás van, mint magában, az az egész életet akarja felszívni forrón és szenvedélyesen. Én csak egy hangulat, egy szín lehetek az életében... de nekem ez is elég. Én tudom élvezni azt a boldogságot, hogy a maga életében muzsika, szín vagy érzés vagyok.

És csendesen mentek lefelé az uton. A fülledt nyári éjszakában olyan volt a város, mint a forró, szerelmi tiúkok utvesztője. Egy ideig hallgatva jártak egymás mellett. Altay haragudott magára, szeretett volna kedves és szellemes lenni és csodálkozott, hogy mennyire közönséges és banális mindez, ami eszébe jut. Pedig hangulatban volt és izgatotta ez a gyönyörű leány. de ez a hangulat már túl volt azon a ponton, amikor még beszélni szokás. Altay érezte, hogy meg kell ölelnie Margitot. Dühös volt és elkeseredett, hogy az életben minden ilyen tökéletlen, hogy ostoba kicsinységek akaszknak két ember közé, akik okosak, fölényesek és szeretik egymást. Az ember mindig így hurcolja magát a hangulatait, felgyújtja őket s azután céltalanul, lassan kihűlnék unottan és ridegen...

— Tudja, mi a legnagyobb boldogság, Margit? Megérezni azt az isteni pillanatot, melyben legtöbbet,

talán mindent jelentünk valakinek és akkor fenntartás és félelem nélkül azé lenni! Először mindig szenvedélyből akarunk valakit, később talán már csak daczból vagy rögeszméből.

Margit csendesen mosolygott.

— Még nem bizonyos, hogy most érkezett-e el az igazi pillanat?...

S most hirtelen komolyra váló arccal mondta:

— Ha majd én is úgy érzem, akkor egyszer... a magáé leszek! Ezt nem ötletszerűen mondom. Egy magamfajta leány nem mond ilyet megfontolás nélkül. A magáé leszek, de nem pillanatnyi érzéki-ségből, hanem a magam életéhez való diadalmas jogosultságban. És úgy akarok a magáé lenni, hogy maga se tekintse ezt egy többé-kevésbé érdekes kalandnak, melyet a többiek mellé fűz, hanem az élet egy különös kegyének, a mely új és nemremélt boldogságot hoz. Én úgy épitem ezt meg, mint egy szigorú matematikus, és úgy fogom széppé és színessé tenni, mint egy ihletet rendező. Elkészülök erre, örömmel és lányságom minden költészetével... magának csak várnia kell a pillanatot, amelyik ha eljön, magam jelentkezem!

Altay megrendülve nézett Margit csendes, nyugodt arcára, és érezte, hogy ez a leány most komolyan beszél. Gyengéden megszorította a kezét és halkán felelte:

— Várni fogok!

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerész

Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 26
(Bemgasse)

**„Tries”
cípők**

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindenmü divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

HASSZAN HÁZASSÁGA

— Az ezeregyéjszaka meséinek ezerkettédike. —

Bed Bálem, Nubia királyának fia pedig, Hasszán, szépen felserdülván, nagyon szép egy fickó lett, teste, mint a sudár pálma oszlopa, szemei mint a fekete éj. Szülei pedig egyszer megvizsgálván fekvőhelyét, úgy találták, hogy fiuknak kéjes álma volt és ezért úgy gondolkodtak, miszerint tehát már éretté vált a házasságra.

Akkor pedig megbizta az ő apja az ő legkedvesebb, ősz vezérét, keljen utra a fiuval és keressen neki feleséget, mert az otthoniak közül egy sem tetszett neki. Az pedig fölkészült a nagy utra és elvitte az ifjút egy csodálatos szigetre, ahová hét év és hét hónap alatt érkeztek meg. Megállapodván sátrat ütöttek és úgy vártak ott hét napon keresztül. Egyszer csak egy csapat szép leány lépett a folyópartra, mely a szigetet keresztűszelte. Azok pedig megállván a parton, vetközni kezdtek.

Hasszánnak e kéjes látványra kidülledtek volt a szemei és édes nyál csorgott le az ajkai szélén és amikor látta szöveteikből kibontakozni hófehér nyakaikat, gránátalmához hasonló kemény emlőjüket, szerelemre termett csipőjüket, medencéiket, melyeknek közepén szűz öl ingerkedett: olyanfajta kéjes érzést érzett, mint a multkor álmában.

És ugyanakkor meglepetten látta és érezte milyen furcsa elváltozások mennek végbe az ő testén, ami miatt nagyon elcsodálkozott, mert még sohasem látta. Ugy, hogy meg is kérdezte erről az ő atyjának legkedvesebb vezérét, de az csak mosolygott, hogy az így van rendjén.

Közben a leányok mindnyájan lemeztelenítették magukat és megfürödtek. Hasszán pedig női fátyolt vett magára és a közel folyópartról nézte őket. A lányok pedig azt hitték, hogy nő és ezért minden szégyenkezés nélkül voltak mezetenül, miközben arcukat is megmutatták, melyek holdakhoz voltak hasonlatosak, mivel ezek a leánykák mind hercegisasszonyok voltak.

Amikor pedig már jól kifürdtek magukat, mezetenül a partra léptek a vízből és megtisztálkod-

tak volt a hónuk alatt meg a combjaik között, mivelhogy a pihéktől ezeken a helyeken a legnehezebb a tisztálkodás. Majd hosszú sorban kezdtek gyülekezni Hasszán előtt, akiről úgy tudták, hogy a király dajkája és jött, hogy feleséget válasszon közülük a királyfi részére.

Legutóljára pedig még érkezett egy leányka, akit harminc nagymellű rabszolganő kísért s csak most ereszkedett játszadozva a fürdőbe. Miután pedig egy teljes órát töltött a vízben, aranyrojtos selyemtörölközőkkel törölkézték le őt, fölöltöztetvén gyönyörű szép ruhákba, melyekben büszkén, bátran és kecsesen lépdelt.

Arca dicsőségesen világító volt, teste fenséges, orcája tojásdad, keblei magasak, szeme fekete, fogai fehérek, combjai erősek s beszéde kellemes a fülnek. Termete a rizs szárának hajlékonyságához fogható és a combjai között egy édes kis anyajegy fészkelt. Szemei úgy világítottak, mint a teli hold, medencéje terjedelmes volt, édes befogadással kecsegtető.

Hasszán megbűvölve suttogta magában:

— Nyálkája olyan édes lehet, mint a szeim, amivel a betegeket gyógyítják, őt választom... — és erősen sóhajtozva, vágyva kívánta őt, szíve forró izzásban volt és lelke kapálódzva vágyott, hogy férfiaságot cselekedjen vele. Apja barátja azonban elvonta őt és csilapította:

— Nyughass, hiszen ma éjjel még veled lesz a nászágyban...

És úgy is lett. A király magához hozatta volt a gyönyörű leánykát, aki egy nagyon híres hercegnő volt és előhívatta mindjárt a kádit is, megcsináltatta a házassági szerződést s minekutána sebtiben megtették az összes előkészületeket, nagy lakodalmat csaptak, mely negyven egész napot tartott, nem is számítva az éjszakákat.

Hasszán pedig majdnem megbetegedett a sok várakozásban és a hiába fölgerjedt kéjes érzésben, mert egész idő alatt szorosan a menyasszonya mellett ült és combjaikat egymáshoz szorítva, nagyon

kívánta őt. De az ősz vezér, atyjának jóbarátja, aki észrevette az ő szorongatott helyzetét, segített rajla, hideg borogatásokat rakván az ölébe, hogy némiképen mérsékelje érzelmeit.

Végre elmúlt a negyvenedik éjszaka is és az ifjuak bevonulhattak a nászszobába. A hercegnő maga is már jócskán szenvedett a vágytól, mert Hasszánt kemény fiúnak látta és csinos legény volt.

Éppen ezért nem is sokat kértette magát, hanem sebtiben levetközött. Hasszán pedig, aki izgatott zavarában köntöse megoldásán babrált, csodálkozva nézett rá. Mert a leány most még százszorta szebb volt, mint amilyennek először látta, minden idők legszebb teremtese volt.

Szája, mint az elválás éjszakája, homloka hasonlatos a holdsarlóhoz, míg fogai olyanok voltak, mint a gyöngyök. Nyaka mintha ezüsből lett volna, illata pedig versenyzett volt a tömjén illatával. Reáfeküdt puhán a násznyoszolyára és úgy várta asszonnyá tételét. Combjai erősek voltak és márványoszlopokhoz hasonlatosak, vagy strucc tollal tömött vankosokhoz, melyeken pompásan esik a fekvés. Bambusznád termete tekerődött a drága szőnyegeken és Hasszán még mindig köntöse megoldásán bajlódott, melyre a rossz szellemek egy kicsomózhatatlan bogot kötöltek.

Akkor azonban hirtelen gondolt egyet, leszakította magáról az egész köntöst és rávetette magát a lányra, mint ahogy oroszán ugrik a nyájra.

Es még sokáig ébren voltak azon az éjszakán és sokszor érezték magukban megnyilvánulni a szerelem teljesedését, mely mindenkor kéjesen forró volt, akár a vágy, mely életre hozta.

Hónapok mulva pedig megvalólt volt Hasszánnak az ő felesége, hogy már az első éjszakán megfogant általa. Később pedig meg is ajándékozta őt egy nagyszerű fiuval és szerencséjében, megelégedésében, boldogságban éltek, amíg csak föl nem kereste őket a minden örömek lerombolója, hogy áldassék az, aki örökkön él...

APRÓ MESÉK

— Felnőttek számára —

I. Aki pénzért szeret.

Egyik ördögnek az alvilágban az a bolondos gondolata támadt, hogy feljön a földre, hogy magának feleséget keressen. Azzal a szándékkal jött, hogy csak olyan leányt fog feleségül venni, aki őt magát meg tudná szeretni; el fogja tagadni, hogy gazdag. — Olyan szegény vagyok, mint maga az ördög! — ezt fogja mondani.

Az ördög tehát feljött a földre. Az első nő, akit megpillantott, gyönyörű szőke leány volt, valamelyik mulatóhely karénekesnője. Megszólította:

— Szép gyermekem, legyen a feleségem!

A szőke tündér minden bevezetés nélkül kérdezte:

— Micsoda maga? Van e vagyona?

— Mesterember vagyok s olyan szegény, mint maga az ördög!

— Akkor menjen a pokolba! — szólt a szőke angyal s a faképnél hagyta a bámuló ördögöt.

II. Aki igazán tud szeretni.

Néhány ezer év múlva újra kedvet kapott az ördög, hogy feleséget keressen magának. Feljött tehát a földre. De most már elegáns ruhát öltött magára s teletömte a tárcáját sok sok pénzzel. Gummikerekűn járta be a várost, amíg végre megpillantott az utcán egy szép leányt. Egyszerű kartonruha volt rajta. Varróleány lehetett. Az ördög megszólította őt:

— Szépséges leányzó, légy a feleségem! Gazdaggá teszek, minden kívánságod parancs lesz előttem!

— Menjen előlem! Nem kell nekem a maga pénze! Van már nekem, aki engem feleségül vesz. Szegény ember, de talpig becsületes! — ezzel szintén a faképnél hagyta a kis leány a bámuló ördögöt.

Az ördög az ajkába harapott és csak ennyit mondott:

— Hiába, nincs szerencsém, annyi sem, mint egy ördögnek!

És az ördög az orfeumba hajtott s szórta a pénzt két kézzel az olyan nők társaságában, akik pénzért szeretnek.

Azóta nem is jön többé a földre!

III. Az őszinte leány.

Egy gazdag fiatalember béleszere-

tett egy nagyon szép, fiatal, de bukkott leányba. Örülten szórta a pénzt, mert azt hitte, hogy úgy belé fog szeretni a leány. Fogatot tartott neki, a legelegánsabb ruhába jártatta, minden kívánságát teljesítette.

Egyszer a fiatalember, mikor már gondolta, hogy a leány meg van hódítva, előállt a vallomással:

— Örültem szeretlek édes Micikém, légy a feleségem!

Bánatos mosollyal felelt a leány: — Őszinte leszek hozzád, mivel tudom, hogy igazán szeretsz!

A fiatalember közelebb húzódott hozzá s átkarolta mindkét karjával s lázasan suttopta:

— Beszélj! Figyellek!

De a lány lefejtette magáról a két ölelő kart:

— Most ne ölelj, — szólt — mert így nem szerethetlek!... Kiölték a szivemből a szerelmet... szivem nem szeret igazán, csak — pénzért. A szeretőd leszek továbbra is, de a feleséged nem leszek soha!

IV. Akinek minden mindegy.

Egy fiatal agglegény, mikor megtudta, hogy annak a leánynak, akinek udvarolt, gyermeke született, lelkifurdulása arra sarkalta őt, hogy elmenjen a leányhoz.

— Mit kívánsz, — mondá, — feleségül vegyelek, avagy adjak neked végkielégítést?

A leány szeme föl villant a haragtól, de a következő pillanatban lemondólag szólt:

— Tönkre vagyok téve! Nekem már minden mindegy.

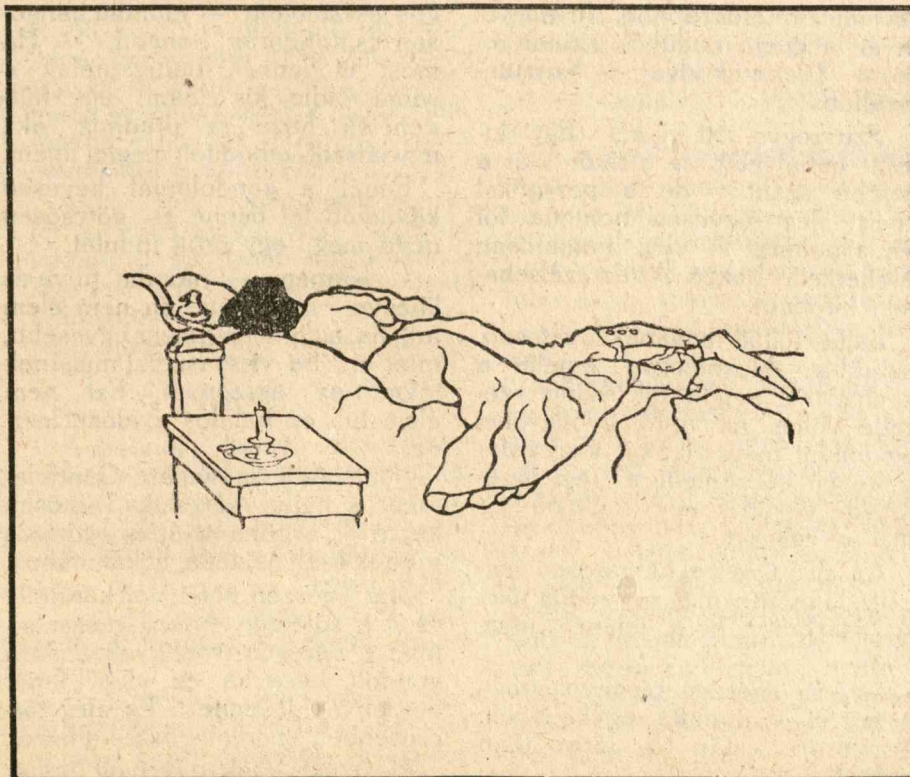
És a leány megkapta a végkielégítést.

V. A tapasztalatlan leány.

Táncestély volt egy vidéki városban. Eljött a város színe-java. Néhány fővárosi ur is csapta a szelet a fiatal lányoknak. A leányos mámak előre örültek, hogy jól férjhez tudják adni a szemük fényüket. Közük volt egy hirhedt Don Juan is, de akit a táncestélyen levők nem ismertek. Befurakodott a város legintelligensebb családjához, ahol mint tőkepénzes mutatkozott be. A család mindennel elhalmozta a fiatal gavallért. Udvarlását szívesen vették. Különösen a leánynak tetszett a csinos fiatalember. Ezt felhasználva, mikor néhány pillanatra egyedül hagyták a leánnyal, a Don Juan mézes mázos szavaival annyira el tudta bolondítani a leány fejét, míg ő végre engedett és megtörtént — a baj.

A Don Juan másnap elpárolgott a városból; magával vitte egy tapasztalatlan leány ábrándjait, csak egy nyomot hagyott maga után...

Papp Gyula.



BÉRO JOLÁN

H. A. Z. A. S. S. A. C. A.

— Regény —

(10)

Lajos tálcán hozta be a féligtelt, szögletes üveget. Sallay maga elé tétette, aztán inni kezdett. Dühösen, vadul, elkéseredetten. A sárga méreg könnyedén csuszott le a forkán.

Ugy érezte, mennél többet iszik, annál szomjasabb lesz. Az idegei pattogva feszültek ki a testében, mint holmi drága húrok régi hangszeren. A feje pedig, bár könnyedén és kevélyen emelte fel olykor a tenyeréből, zugni kezdett, mint kezdődő vihar a mérföldes hópusztákon.

— Lajos, — kiáltott elrekedt hangon.

— Lajos, — mondta a fiúnak, mikor bejött, — menj át a Kossuthba, hozz nekem három üveg pezsgőt. A legjobbat kérjed, ostoba. Ezt meg idd meg magad, ha akarod...

Az üvegben még volt másfél ujjnyi szesz. Sallay undorodva tolta el magától. Az inas sietve ment ki vele az előszobába. Itt nagyot nyelt a drága nedüből, azután rohant lélekszakadva a Kossuthszállóra.

Szuszogva jött vissza. Egy kicsit imbolygott, — a likör már a fejébe szállt — de a pezsgőket még elég ügyesen bontotta föl és a poharat is elég hamarosan előkerítette hozzá. Aztán szélesebben kirohant.

Sallay töltött magának, óvatosan, színiültig. Mosolyogva emelte a szemei elé a poharat, szinte szeretette volna az apró gyöngyöket egyenként megcsókolni, vagy valamiképen köszönteni a régi barátot, de végül is egy hajtásra kiitta az egészet.

Az első üveggel hamarosan végzett. Jóformán meg se szédült tőle. A másodiknak a felénél megállott.

— Már egészen bizonyos, hogy nem jön — mondta egykedvűen, hangosan, aztán az inasa után ordított.

Lajos sokára jött be és jobb

lában sehogy sem tudott megállani.

— Menj és nyisd ki az előszoba ajtót. Ha jön valaki, ne kelljen ott kinn ácsorognia.

Lajos hebegett valamit, azután eltántorgott. Két perc múlva hallatszott, amint zuhanva vágódott neki az ajtónak és mozdulatlanul terült el a földön.

— Kölyök, — mosolygott Sallay, — hiába, nem mindenki bírja az italt.

Töltött, ivott.

A szája szélére lassankint kesernyés vonás huzódott. Leült újra az asztal mellé, már nem tudott összefüggően, tisztán és kereken gondolkozni; olyan volt a feje, mint egy falusi nagyvásár tavasszal. És ő szédülten keresgért a sok kusza gondolat között Jolán után.

Töltött és koccintott a pezsgős üveggel.

— Csókolom a kezedet nagyságos asszonyom — mondta hangosan csufondáros hangon. — Ha most itt lennél, berugatnálak a sárga földig, kis cicám, úgy küldenélek haza az uradhoz, aki, úgy látszik, elhódított megint tőlem.

Ennél a gondolatnál hevesen kavargott fel benne és görcsösen rázta meg egy örült indulat.

— Istenem, — mondta fujva és lihegve. — Istenem, én nem élem tul, ha az a nyárspolgár ügyesebb, mint én, ha visszaszerzi magának tőlem az asszonyát. Ezt nem élem tul, ez halálos gyalázat lesz, ez...

Nem talált szavakat. Gondolatokat is hiába keresett. Dühösen kapta fel a poharat és egy görcsös rándulással hajította a kályhához.

Már egészen sötét volt körülötte és ő a sötétben erősen megszorította a pezsgős üveg nyakát. Arra gondolt, hogy ha ez most fehér asszony nyak lenne... És még görcsösebben szorította össze a kezét.

Most már csak úgy ivott, pohár nélkül, az üvegből. Kortyok nélkül

nyelte az italt. A szemét lehunyta ilyenkor és a karját kéjesen nyugtatta el a sötétben. Mintha uszna valami kezdődő könnyű mámorban. Még fel-felvillant néha az öntudata, mint távozó kocszi lámpása a komor éjszakában, de már gondolatok nélkül és érzéketlenül ült. Nem részegség volt ez, hanem valami jótékony elbágyadás a pillanat mámorában, valami jól eső, drága, fájdalom és öröm nélküli elszongulás, elkábulás, álmatlan álom.

A harmadik üveggel már nem volt kedve megbirkózni. Kinyitotta az ablakot és kidobta az egész üveget az uccára.

Felöltözött. Az előszobában az ajtó előtt elbotlott valamiben. Lassan gyufát gyújtott, annak a világánál látta, hogy Lajos fekszik előrenyújtott karokkal és bárgyu mosollyal az ajtó előtt. Félrerugta az utból és kiment. Egy öntudatlan, megszokott mozdulattal csukta be maga után az ajtót.

Lassan végighaladt a főuccán. Fölment a kaszinóba, sétálgatott, beszélgetett, zavarosan és kábán és semmiségeket; azután leült a kártyaasztal mellé és vakmerő könnyelműséggel kártyázott éjfélig, reggelig és vesztett óriási összegeket.

És ez így ment napokig.

XX.

Az anyja és a férje között osztott meg minden perce és minden gondolata; a nappalait többnyire az anyjával töltötte; éjszaka pedig most rendszerint nyitva volt a férje és az ő szobája közötti ajtó.

Amióta az olasz munkás olyan kemény és szomorú leckét szolgáltatott a feleségének és a szeretőjének, azóta úgy érezte magát, mint a megvert gyerek, akit rosszon értek és megverték ezért. Elkerülte még a tájékát is, még a lehetőségét is a rossznak a gyermek és szinte haragszik minden tiltóira, amíg...

— Miért nem lehet mindig így ?
— mondta olykor felsóhajtva.

Ült, ült csendesen, a nyugalom enyhe köntösében, békésen és lányos elégedettséggel, de a lelke olyan volt, mint az eső előtti ég, a feje csendesen felöltözte már sejtelmes fellegek fehérjét. Mint aki virágok közt ül; és várja a szót, mely sétára hívja, kemény utakra.

Az ura egyszer bejött hozzá reggel öltözés közben, mikor fésülködött a tükör előtt és megállt a háta megett. A tükörben találkoztak a pillantásaik és összemosolyogtak.

— En naponként új meg új szépségeket fedezek föl rajtad, — mondta a férfi és a hangjában zengő meglepedettség, pompás elragadtatás muzsikált. — Nézd, hát vannak még valahol a világon ilyen vállak.

Jolán vörösrő lett felugrott és gyorsan eltakarva balvállát a lebontott szőke hajával.

— Mi az ? Mi az ? — nevetgált Péter. — Csak tán nem ?...

— De igen, — hebegte Jolán, — szégyenlem magam, ne beszélj így.

Azután eszébe jutott, hogy már régen elmúlt a harapás nyoma a válláról, nyugodtam mutathatja meg Péternek, már szégyenkezett is a hirtelen, okatlan felindulásán, megnyugodott, újra leült és tovább fésülködött.

Péter cigarettára gyújtott és leült a diványra. A feleségét nézte, amint a ragyogó tavaszi napfény gyönyörű konturokban rajzolta körül a pompás fejét. A kibontott haj alatt hamvasan fehérlett bőre és telt, karcsu karjai rózsaszínűen villantak meg a napsütésben.

— Emlékszel-e, — szólt a férfi, — emlékszel-e Sallayra, a hadnagyra, akivel egyszer idekünn voltam ?

Jolán úgy érezte, hogy most minden csepp vére csendesen eltávozik a testéből. Lassan a férfi felé fordította a fejét, elszántan és tágranyílt szemmel nézett rá.

— Persze, hogy emlékszem, — felelte lehetőleg nyugodtan.

— Szegény fiu.

— Mi történt vele megint ? — tördekte Jolán rejtett izgalommal, kezdődő szédüléssel.

Péter mosolygott.

— Tehát még emlékszel az öngyilkosságára ? Oh, most sokkal jobb utat választott arra, hogy elveszítse magát.

Félelmelesen és rejtelve hangzott ez a mondás Jolán előtt, mint utolsó ítéletszó a pusztában. Nem mert szólni, érdeklődni. Lehajtotta a fejét és várt.

— Most sokkal biztosabb, bár hosszabb és kellemesebb módon akar végezni magával, — folytatta Péter. — Most azt csinálja, hogy egész nap folyton iszik. Azt mondják, rettenetes mennyiségű alkoholt bír meginni. És tulajdonképpen valami gyöngye mámoron kívül semmi baja sincs tőle. Az eredmény azonban biztos és már látشانak is rajta a benső pusztulás első nyomai. Dühvel, elkeseredetten iszik, Isten tudja, mi baja van. Sajnálom, nem volt rossz fiu, egy kicsit szószátyár, de egyébként...

Péter elnyújtózva állt fel.

— Én nem értem, némely ember milyen cudar kegyetlen önmagához.

Jolán alig várta, hogy becsukódjék mögötte az ajtó. Akkor odakönyökölt a tükörre és egészen közelről belebámult az arcába.

— Gonosz vagy... gonosz vagy... beletolakodtál az életébe, azután ott akartad hagyni... tönkreteszed szegényt... gonosz vagy.

Ezt olvasta ki a szeméből és látta, hogy a szeme, mélyen a pupilla kerek ablakában ott áll szomorúan és kitekint rá a huszár.

El akarta fojtani a sirást. Nem is jött könny a szeméből, de hangtalan, benső sirás rázta meg erősen és az elfojtott, belül vergődő, néma zokogás százszor jobban fájt, mintha szabadon ömlöttek volna óraszámra a könnyei.

Akkor már megint egész bensejét egyetlen férfiről való eszmélet töltötte el. És aznap hat órákor, a régi találkaik rendes idején, lefátyolozottan kopogott be újra a hadnagy majális-uccai lakása ajtaján.

XXI.

A hadnagy lassan újra eltávozott az italtól. Jolán megmondta, hogy nem ad csókot alkoholos szája és Sallaynak oly heves volt, kivált eleinte, afeletti öröme, hogy Jolán újra és mégis megint visszatért, hogy egy füttyel erőltette át magát a polgári józanságba.

Ez a néhány nap, amelyet egymástól távol töltöttek, olyan volt, mint a nyári esőzések korszaka.

Utána frissen és ezerszeres színnel tündöklök a szerelmük virágbokré-tája. Szinte újra egymásra leltek, újra csodálkozva és gyönyörködve és vágyakozva bámulták egymást, újra jöttek a szerelmük legdrágább percei, csendes elmélázások a karosszékben, a huszár ölbehajtott feje és a kis fehér kéz kalandozásai a fekete hajerdőben, kacagni egy bolond szón és együtt ejteni könyvet valami ostobán felfakadó érzékenységen.

Jolán azonfelül büszke is volt arra, hogy visszahódította magának Sallayt az italtól. A katona olykor hasogatón felköhögött és Jolán ilyenkor anyásan fedtte meg, hogy mindez azért van, mert rossz volt és tulsokat barátkozott a pohárral, Sallay ilyenkor csendesen bólogatott, mint egy kínai szobor bókolgató feje, de lassan, lassan unni kezdte ezeket az anyáskodó, fölényes, jóságos, szelid szidalmakat. Örökké nyugtalan és belül folyton toporzékoló lénye, erős indulatos, férfias hevessege lassan betelt, lassan az unalomig betelt a Jolán új, más, szokatlan viselkedésével.

Mert az asszony nagyon megváltozott. Olyanformán jött mostanában Sallaihoz, mint egy élő jószág, amely feláldozza magát egyetlen célért: megmenteni valakit. Sallay valamikor egy nagyszerű szeretőt akart nevelni ebből az asszonyból, Jolán be is vált annak egy ideig, azután szédülten hullott vissza a tisztességbe és amikor újra előbukkant onnan lehiggadva, szüziesen és jóságosan állt a férfi elé és segítőleg nyújtotta felé a karját.

Ez a kar, igaz, ölelt most is, de most nem fütötték át a mozdulatait vad kábulat tüze, most nem fütötték át a mozdulatait vad eszméletlenségek, most jó volt hozzá, tulságosan, csaknem terhesen és szinte olyan jó, mint férjhez a feleség.

Jolánnak ugyan olyan volt az ölelése, mint régen, de a férfi már nem bírt benne tüzet felfedezni. Ha este jött, megölelte, megcsókolta a férfit, leült a nagy karosszékbe és néhány perc múlva levetkezett. Maga vette meg az ágynál és szépen lefeküdt. Maga mellé engedte a férfit és engedelmesen adta át magát a szokott öleléseknek. Aztán az ágyban maradtak még egy kis félórát és Jolán felkelt, felöltözött és ahogy jött, szépen elment.

És Sallay nem ezt akarta.

Előbb próbálta elfojtani magában ezt a békétlen csalódást. Nem sikerült. Akkor átadta magát neki, mint a csöndes folyóba zuhant utas, hagyta magát vitetni a víz színén a lágy hullámokkal. És maga is alig vette észre, hogy közben egyre távolodik a nőtől, aki érette föltett egy lapra mindent.

Jolán már szinte eszméletlenül esinálta a maga kis beszökeseit a katonához. Az elhagyott, sötétes ucca, a kerülő utak, a kisváros lélektelen kihaltsága azokon a részekén, mind hozzá járultak naponként felujuló vágya elérésében: Sallaynál lehetni.

Az ura föltétlen jóhiszemősége úgy ragyogott fölötte, mint a derült égből és eszébe sem jutott, hogy valaki, például a sofförje utána is leshet. Hogy tulajdonkép minden egy cseléd kíváncsiságán, vagy valami véletlenül fordulhat meg és a játék még halálösszá is válhatik.

Dédeltető kényeztetéssel kezdte szerezni a hadnagyot. A nagy tűz nála is lassan lehiggadt és helyet adott egy kevésbé viharos érzésnek, ami még mélyebbnek látszott és erősebbnek érződött. Sallaynál épp úgy otthon érezte magát, mint Péter mellett, a megszokás és az idő törvényesítette szinte előtte a viszonyukat.

Az idő mult és a tavasz napról napra hosszabbra nyújtotta a napokat, mint jó gazdasszony a téstét. Egyszer, amikor úgy hét óra körül Jolán föltette a kalapját és odakünn még mindig alig volt sötétebb egy télköznapi délutánál, meg is mondta Sallaynak:

— Lásd a tavasz itt van és egyre későbbben alkonyul. Nem szabad sokáig eljárnom ide. Mi lesz, ha beköszönt a hatórás naplemente és még félhétkor is megismerik az embert az uccán jószemű emberek? Gondoskodnod kellene egy olyan helyről, egy olyan lakásról, ahová félelem és veszély nélkül juthatnék el. Valahol a zöld hegyek közt, vagy a város szélén, vagy isten tudja hol. Gondolkozz ezen.

Sallay lehajtotta a fejét. Kedvetlenül mondta.

— Igazad van. Ez nem tarthat így soká, majd valahogy másképp kell ezt csinálni.

Jolán belenézett a szeméi közé, ártatlanul és igazságot akarón. A férfi azonban kerülte a tekintetét

és Jolán ezen az estén nehéz sejtelmeket vitt haza magával.

XXII.

A hegyek lassan zöldbe öltöztek át; most gyönyörű volt az élet a kis hegyvidéki városka környékén, a tavasz színesen és ragyogva érkezett meg és az emberek felfrissülten, friss erővel, friss kedvvel és tavaszi mosolygással az arcukon jártak keltek a derült ég alatt.

Gedeon Péter elmélázva szivta a szivarját.

— Kis cselédem, — mondta Jolánnak tréfásan — kis királyném, hova megyünk a tavaszra?

Jolán csodálkozva nézett rá.

— Hova mennénk? Nem jó itthon?

Péter a fejét rázta.

— Nem. Elmegyünk innen pár hétre, messzire. Gyönyörű napsütések országába, kék eget alá, pálmák hazájába, valahová. Piros szőlőt fogsz enni a tengerre nyíló terrazon, expresszvonat fog száguldani velünk, éjszakánkénti kivilágított német városkák mellett fogunk elrobogni, szikraeső fog hullani a kémény fekete füstjéből és lent, a sínek alján, a bretagnei fű fogja elnyelni a szikrák záporát. Vándorok, világcsavargók leszünk, drága, egy ideig, amíg neked jól esik. Az étkező kocsi széles ablakai mellett angol lordok fogják megbámulni a friss pezsgőtől kipirult arcocskákat és természetes hotelportások úgy üdözölnek majd, mint egy spanyol királynőt, aki szépségében leereszkedik kegyesen rongyos márványházukig. A tengeren friss szél fog fújni és a strandoló ezer ember fogja majd bámulni a kis fehér yachtunkat, amelyben ketten ülünk majd; és aranyzománcot fog lehelni arcodra a szicíliai nap. Jó lesz ez édesem?

— Kedvesem, magának olyan tervei vannak, hogy hamarosan gyámság alá kell helyeztetni, ha jól akarok, — szolt Jolán enyhén mosolyogva.

Péter ravaszul mosolygott.

— Ne félt engem, kellő alap nélkül beszélni sem szoktam.

Összehuzta a szemöldökét, ki-mondta:

— Az állam óriási megrendeléseket csinált nálam, pár millióról van szó; van pénz, amennyit akarsz.

Jolán nem állhatta meg, hogy oda ne bujjon hozzá és meg ne csókolja.

— Mégis... ügyes ember vagy — sugta lelkesen.

— Érted teszem — mondta a férfi. — Hozass divatlapokat Párisból. Utazóruhát Londonból. Azt akarom, hogy olyan szédítően elegáns légy, amilyen szép vagy. Rendelj, hozass, amit akarsz és főleg: ne sajnáld a pénzt.

— Mikor menjünk? — kérdezte később.

— Amikor akarod — felelte az asszony.

Már bólogattak feléje messziről gondolatban az idegen szépségek, idegen föld száz csodálata, ezer szépsége, már békésen öltötte volna karját az ura karjába és indult volna el vele rögtön, amikor ijedten lüktetett fel benne a kérdés:

— Hát Sallay?

Olyan élenken jött ez a gondolat, hogy az első szót hangosan mondta ki. Szerencsére a másodikat volt ereje és ügyessége lenyelni.

Péter odafigyelt.

— Mi az?

— Igen, — gondolta Jolán — mi is lenne most, ha most fennhangon gondolkoznánk. Ha azt mondanám, hogy nem megyek, nem mehetek, mert Sallayt nem akarom itt hagyni. Ha azt mondanám... hogy megyek, de Sallayt is vigyük magunkkal? — Mi lenne akkor?

De fennhangon ezt mondta ártatlanul:

— Nem szoltam semmit.

Átment a szobába s bár bizonyos fokú hálát érzett az ura iránt, mégis sirósan eszmélt fel:

— Hetekig távol leszek tőle. Egyszer mily nehéz volt egy hétig megleni nélküle. Mi lesz most? A drága alkonyatok az ő közelségében elmúlnak hetekre. A meleg hangjában nem fűröszthetem meg többé magam és mosolygó két szemében nem lesz szabad sokáig elmerülni. Oh, be kegyetlen a sors, hogy ilyen örömeiket zudít a nyakamba, amik boldogtalansággal járnak.

Azután józanabbul, de keservesen tépelődött.

— Milyen kegyetlen a sors, hogy így osztotta be az emberek életét. Nem meglehetnénk mi szépen, békében hárman? Péter ruházna, öltöztetne, ennem adna, pénzzel ellátna, szóval a férjem volna. Ezért én boldoggá tenném őt... amikor csak akar. Sallay pedig megajándékozna továbbra is a szerelmével és békésen megosztoznának rajtam. Péter is boldog lehetne, Sallay is

boldog lenne, én is boldog lennék. Miért nem lehet ez így?

Hiszen sokat hallott ő arról, hogy vannak emberek, akik évek óta élnek így a legnagyobb egyetértésben. A férj nem tudja a szerető létezését, vagy sokszor tudja is és nem bánja Megférnek mind a hárman és boldogok mind a hárman.

A rosszal való sok barátkozása így lendítette lassan téves irányba az asszony egész gondolkozásmódját. Új, erkölcstelen erkölcsi elveket kezdett vallani és semmit sem talált sok olyan dologban, ami lánykorában olykor felháborította és megvetéssel töltötte el.

Egy délelőtt a korzón tűntetőleg odaköszönt Bértznének.

Ez a Bértzné pedig úgy élt eddig a képzeletében, mint az asszonyi rosszaságnak élő szobra. Egyszerű története volt ennek az asszonynak: az ura főbelötte magát, mert az asszony megszökött egy vendégszerelő híres színésszel. Az asszony fent élt pár évig a színésznél Pesten; azután visszajött a kis városba; itt nem szölgak hozzá egy évig, ketőig; de akkor valami megyei ur felfedezte; új kalapokat vett neki, új ruhákat; kezdeti társaságba járni és újból élni; egyszer a nőtlen főispán fogata áldogalt délután háromtól ötig a háza előtt; attól kezdve elegáns volt, nagy házat tartott és el lett felejtve minden. Csak egynémely porcellánórás régi házban emlegették még keresztet vetve és állították el rettentő például karcsu alakját jól befekettve a szoknyájukat évenként egy fodorral lejjebb eresztő süldő lányok elé.

Jolán most rokonszenvet kezdett érezni ez iránt az asszony iránt, valami baráti együttérzést és mosolyogva bölintott feléje a déli korzón.

Lassan egészen elmerült az árban, mely Sallay és körülötte kavargott. Még néha visszanézett az urára, még néha visszahuzta valami hozzá; de egészében most már játékszere lett a huszárnak.

A városban mintha nem tudtak vagy nem akartak volna tudni róluk az emberek. Ez a behunytszemű jóakarás vagy tudattalan vakság adott most vakmerőséget.

Jolán már már azon volt, hogy egy örült alkonyaton ott marad örökre Sallaynál. Érezte, hogy ha valami közbe nem jön, a legnagyobb esztelenséget is képes lenne érette elkövetni.

Elvakult asszonyszerelmében nem vette észre, hogy Sallay már régóta

józanodón tekintgetett rá és a hangja kopottan és fáradtan cseng, ha szerelmes meleg szavakkal akarja megajándékozni az asszonyt.

Ölthon, a tükör előtt olykor elmélázva szemlélte magát. Ilyenkor mosolygott, mert önteltség nélkül be kellett vallania, hogy szép. Lehetetlen, gondolta ilyenkor, hogy Sallay valaha megunná csókolni ezt az arcot.

Holott a férfiak olykor egy kevésbé szép arcért is elvetnek egy szebbet.

XXIII.

A kaszinóban Sallayt színházba hívták a tisztársai.

— Gyere el, ma lép fel először az új primadonna.

— Nem érdekel.

Hanem azért elment.

Egy hónap óta az ezred pénztárát kezelte. Még régebb idő óta nem ivott. Azóta, hogy Jolán visszatért hozzá. Mióta sok pénzzel bán, nem is kártyázott. Félt, hogy beleesik a játék ördöge és idegen pénzhez nyul.

Most is az oldaltárcájában ezre-

sek dadogtak. Délelőtt hozták, az utolsó percben, a postáról és ő nem akart félig már távozóban a kassza nyitogatásával bajlódni. Begyűrte egyszerűen az egészet a selyem oldaltárcájába és a szíve fölé tette.

A földszinti első páholy volt a huszártiszteké. Sallayt beültették az első székre.

— Küldjük előre a jobbképtűeket, — mondta egy szatirarcu főhadnagy — legyen az isteni művésznő első impressziója a helybeli hadseregről lehető kellemes.

Sallay nem szívesen, de vállalta az első széket. Leült és várta, hogy felhuzzák a vasfüggönyt.

Az első felvonás közepe táján jött elő az új színésznő. A karzat vastapssal fogadta. A színésznő elpirulva hajlongott. A taps lassan áterjedt a parterre is. A huszárok felgyult szemmel nézték és azután egymásután tapsolni kezdtek. Sallay is.

Nagyon szép nő volt. Trikó volt rajta és holmi alig takaró selyem köntöske. Karcsu és fiatal szépségében úgy állt ott, mint a szépség eleven istennője.

(Folytatjuk.)

A titokzatos gilisza.



A Déli Hirlap

Erdély és Bánát legjobb politikai magyar napilapja, mert őszinte, bátor és szókimondó iránya megalkuvás nélkül küzd a kisebbségi jogokért.

A Déli Hirlap

emellett a legfrissebb napilapja Erdély és Bánát magyar olvasóközönségének, mert a kora reggeli órákban jelenik meg és az éjszaka folyamán érkező táviratok alapján beszámol a világ összes eseményeiről, tehát előbb hoz minden eseményt, mint bármelyik ujság.

A Déli Hirlap

cikkeit és riportjait a legjobb tollu magyar ujságírók írják, emellett azonban helyet ad

A Déli Hirlap

a nagyközönség köréből beérkező minden panaszra és azokat hűen regisztrálja.

A Déli Hirlap

mindemellett a legolcsóbb napilap, mert 100 lei előfizetési ár helyett

A Déli Hirlap

havonta 60 lei és havi 60 lei előfizetés mellett helyben házhoz szállítják, vidéken postán küldik úgy, hogy a vidéki előfizetők is még aznap megkapják a friss számot.

A Déli Hirlap

előfizetőinek sok olyan kedvezményt nyújt, amit más lap nem szokott olvasóinak adni.

A Déli Hirlap

eme kedvezményeiről bármelyik számban olvashat és erre

A Déli Hirlap

bármelyik száma bő és teljes felvilágosítást nyújt. Ha Ön elolvassa

A Déli Hirlap

bármelyik számát, meg fog róla győződni, hogy ez a hirdetés nem reklám, csak a puszta tények egyszerű regisztrálása.

A Déli Hirlap

friss számai már reggel 6 órakor kaphatók az ujságárusító kioszkokban és

A Déli Hirlap

rikkancsainál. Egy példány ára 4 lei.

C S Á B J Á T É K

IRTA: LAKATOS MARGIT

— EREDETI KÉZIRAT —

A leány fekete flórharisnyája egy tűneményes, röpke szempillantásra felvillant a comb felső részéig és a fiu erre a rövid pillanatra még a bugyit is meglátta. A kemény láb-szárvonalaak rettentően fellázították véréit. Szeme kíváncsan furódott a leány termetére.

A kislány nyugodtan, kacér tartással állt a széken és kézimunkáját kereste a szekrény tetején.

Hirtelen megfordult és pirogatva leszólt a fiuhoz:

— Mit nézel?

A fiu zavartan mosolyogni próbált.

— Honnan tudod, hogy néztem?

— Szinte magamon éreztem pillantásodat!

— Na és aztán? — szólt a fiu dacosan. — Nincs benne semmi, ez valami természetes, hogy néztem. Te leány vagy, én meg fiu!

— Ez nem magyaráz semmit. Ez nem ok, hogy ne lehessünk egyedül egy szobában anélkül, hogy arcomba ne kergetné a véreket szemtelenséggel.

— Oly szemérmes vagy? Nem is hittem volna. A mai lányok nem pirosnak olyan könnyen.

— Igen, ha társaságban vagyunk! De ha fiuval egyedül tartózkodunk valami csukott terembe, akkor ajánlatos a szemérem.

— Nem lelek ebben semmi logikát. Attól még nem támadhat bajod, ha nézlek!

— Attól még nem! De ami ebből következhetne!

— Miért beszélsz feltételes módon? Hát annyira nem tartasz férfinék, hogy csak esetleg történhetne valami?

— Eh, hisz te úgy sem mersz bántani, azért maradtam veled egyedül!

— Liácska, te ne mondjál ilyent, mert elfelejtkezem magamról.

— Rettenetes. Cccccc! Te mindig csak beszélsz! A száddal akarsz elfeledkezni?

— Azzal is, sőt azzal leginkább.

A felingerelt fiu odasietett a székhöz és két karjával körülnyalábolta a feszes leánytermetet és leemelte a székről. Erősen magára vonta, ajka közeledett az égő, lázas arcocská-

hoz és remegő, vonagló csókban reszkettek meg. Megborzongott egész testük, buján összetapadtak. Addig csókolták egymást, míg beleszédültek. A fülük zugott, a fejük belefájdult.

— Melegem lett, — sóhajtotta a leány.

— Vesdd le a felsőruhádát!

— Hogy mondhatasz ilyent!

— Csak! Vesdd le!

— Jó, de nézzél máshová!

— Hogy kívánhatsz ilyet! Csak nem fosztom meg magam egy ilyen látványtól?

A leány a tükör elé lépett és leoldotta derekáról meg válláról a pongyoláját, amely diszkrétén zizzenve lecsuszott apró aktján.

— Te, ez veszedelmes dolog lesz! Ebből... baj lehet, — lihegte a fiu.

— Mi lesz veszedelmes?

— Harapni foglak!

— Ez nem lesz olyan veszedelmes!

— Te... te...

Belelihegett, beleharapott a leány arcába.

— Nem félted az ártatlanságodat?

— Nem!

A fiu a kanapéra terítette a leányt és legombolta a bugyiját. Aztán ráfeszült...

Kiderült, hogy a leánykának nem volt mit féltenie, mert már nem volt ártatlan!

De bánta is ezt most a fiu?



DIVAT-SZÉPSÉG-SZERELEM

Hiteles történelmi feljegyzések nyomán írta: BUTTYÁN VILUS. — Eredeti kézirat. — (Folytatás)

Abban az időben a nagymama szemlesütve jött ki a színházból, ahol egy félig-meddig pikáns francia vigjátékot látott és hazamenet az utcán ép oly naivsággal gondolkozott a szerelemtől, mint a milyen fidoncul szemtelen tudott lenni nagyapó, amikor állig érő csipkés nyakkendőben kritizálta Eissler Fanny legujabb táncát. Őszinte volt a Biedermeier és ebben van legfőbb varázsa a mi hazugsághoz szokott szemünk előtt.

A sokfiókos almáriumok fehér csipketakaróján olyan biztatón mosolyogtak az Alt-Wien szobrocskák, — melyekért ma ezeket adnak. És az alabástrom-oszlopos nagy óra, a polituros karosszék, az aranyrámás ovális tükör, a fiókos asztalon a kapcsos album, mellette Heine és Vörösmarty — mind ez a kedves, szép csendélet úgy illett a Biedermeier emberéhez.

Az élet familiáris a Biedermeier-korban. A családjában foglalja el az őt megillető trónt, aki hódolatot első sorban a férjétől követel, akinek megengedi, hogy nyári hőségben ingujban üljön az asztalhoz, ellenben télen sem tűri el, hogy idegen hölgyek előtt léhaskodjon, udvarolni, szépeket mondani szabad, sőt kötelesség is volt. A kávé-nénikék akkor jutnak őket megillető szerepükhöz és szerencsére nem csak ahhoz értenek, hogy egymást csöndesen leszólják, hanem valóságos erkölcsi kartelbe állnak és a nők barátjának alig marad más terrén, mint a ballet, mely akkor éli virágkorát. Családi kirándulások jönnek divatba és kerti vendéglők, ahol együtt van a familia apraja-nagyja boldog egyetértésben. A családfő — nem baj, ha véletlenségből titkos tanácsos is — gitárt penget vagy harmonikázik, az anya valami szivhez szóló románcot olvas és az ifju Himfyből szaval a lánynak, aki halából elénekli neki a Szép Heléna dalát.

Volt valami klasszikus patinája a Biedermeiernek a mindennapi életben épp úgy, mint a művészvilágban. Akkoriban alakult ki a vendéglői és kávéházi élet. És mindenütt egyszerűség, tisztaság és rend — keret és lélek: mind tiszta Biedermeier. Mennyivel más volt

az, mint a mai fényben, csillogásban uszó világáros lelke és mennyivel kisebb luxus volt akkor pezsgőt inni, mint ma. Akkor csak az volt szegény, akinek nem volt mit ennie és nem volt mit magára vennie; ma szerencsétlennek érzi magát mindenki, aki nem rohanhat a divattal.

A művészetek közül dominált a zene és ez természetes is, hiszen a muzsika muzsája született meg legelőször testvérei közül. Apolló kedves hangszerei a flóta és a citera pompásan illettek az akkori kor naiv szeladonjai kezébe és találhattak-e romantikusabb instrumentumot nagyanyáink, mint a lantot és a hárfát?... Soha olyan divatja nem volt a zenének, mint Biedermeier puha ölen és soha akkora hatalma nem volt a szívetken, mint abban a békés időben. Olvadó akkordok, lágy keringők a Lanner és Strauss hegedűjének hurjai alól bohókás, gyújtó galoppok a Fahrbach szárnyaló fantáziájával és a Schubert dalai, ezek a tiszta gyöngyszemek, amelyek könnyet jelentenek, az elérzékenyülés édes könnyeit. Mi mindent fejez ki a muzsika! Felvidul tőle, aki szomorú és sir, aki kacagott; harag elnémul, unalom elszáll és a lélek megenyhül a hangja mellett. Ekkor lesz igazi divat operába járni és koncertekre, eleinte csak a bon ton parancsára és hiuságból, de csakhamar lelki szükségéből. Szép volt az élet, melyben se nagyképűség, se könnyelműség nem volt, de amelyből sohasem hiányzott a poézis. A dal a sziv virága és ez a virág nem hervadt el még évszázadok óta sem. Friss, üde és ma is szívesen ültetjük a kertünkbe, hogy illatával csalja, ringassa képzeletünket az édes, szép multba, hogy álmot szőjjön fáradt pilláink fölé, rózsaszínű fátyolt, hogy szépnek lássuk a világot és feledjük el, amit feledni lehet. Tündérek ma is járnak a földön és amíg szép asszony meg leány lesz a világon, ők fognak parancsolni az izlésnek és a divatnak.

A huszadik század lármájából visszavágyunk a száz év előtti csöndbe. Akkor még esténkit kézilámpással kísért a szobalány a

Kränzhenből hazasiető kisasszonyt. Ma nemcsak színházba, korzóra, hanem bárókba, kávéházakba, éjjeli lokálokba mennek a lányok minden garde nélkül férfiakkal. — Milyen bájos is volt akkor az a bodros fejű, ártatlan arcú és mégis kacér kislány és milyen szép volt akkor a szerelem is! Nemes, tiszta érzés, boldogító nagy szenvedély a szívetken, mely keveset beszél, de mindent ígér. Józan és mégsem érdekhajhászó, lángoló, de sohasem fékevesztett és a nagynéni szerepét sem látta komikusnak se a lány, se a fiu. Kevéssel beérő kis párok indultak el az élet útján, melyre Hymen akkor több rózsát font, mint manapság... És jovialis életbölcesség tette édessé a tövist is; barátság volt a fundamentuma a szenvedélynek. Drágakő volt akkor a szerelem, — igaz, akkor is a sziv helyén sziv dobogott, ma többnyire a sziv helyén ész van és ez elhomályosítja a szerelem drágakövét, — akkor jobban irigyelték egymástól az asszonyok a szerelem drágakövét, mint ma egy csillogó bontott és nem kacagtak a sóhajon, mely egy muskátlis csipkefüggönyös ablak felé szállt. A féltékenység sem volt zöldszemű szörnyeteg, csak szelid boru a szerelem egén, melyen áttört a napsugár és ha sirt is az egyik szemével, a másikban már ott nevetett a szivárvány: a megbocsátás.

Nekünk maiaknak, persze csak álom, szelid emlékezet, színes, szép mese, amiről nagyanyánk regélt az öreg karosszékben. Nagyot fordult azóta a világ, tempora mutamur és mi is megváltozunk az időben. Semmi sem új a nap alatt és amit a világ eredetiségnek hajlandó tartani, voltaképpen tudatlan plágium.

(Folytatjuk.)



Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kultúrember legfőbb vágya. Forduljon bizalmasan lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadói hivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

UJ KIBOCSÁTÁSU FÉNYKÉPEK

Értesítjük olvasóinkat, hogy külföldről sikerült beszerezni 100 széria újabb, teljesen új kibocsátású fényképeket, amire május 31-iki határidőre előfizetést nyitunk. — A képek rézkarcszerű, művészi kivitelű, érdekes és ritka fényképek, csak műgyűjtők számára, pikáns beállításban. A képek a legkényesebb ízlést is kielégítik és felette állanak minden más hasonló képeknek.

10 darabos széria ára:

300 lei, 80 ckor. 125 dinár, 11 pengő;

14 darabos széria ára:

380 lei, 95 ckor. 155 dinár, 13 pengő.

A két széria együtt megrendelve: 650 lei, 170 ckor., 270 dinár, 22 pengő. — Belföldön az összeghez 12 lei mellékelendő ajánlási díjra.

A képek május 31-én kerülnek szélküldésre és csak annyi lesz belőlük rendelve, ahány előfizelő rendeli azt meg előzőleg. Tehát május 31-én túl érkező rendeléseket elintézni nem tudjuk.

A pénzt kérjük beküldeni Dr. Benedek Margit szerkesztő folyószámlájára a Magyar Általános Hitelbank r. t. fiókjához, Timișoara. Ezzel el akarjuk kerülni a sok és felesleges postaköltséget, mert ebben az esetben nem kell utánvét mellett küldeni, ami 35—40 leiel drágítja meg a képeket. Külföldi olvasóink is postautalványon küldhetik be a pénzt a fenti címre.

A pénz feladásakor egyidejűleg kérjük az alábbi megrendelő lapot kívágni, kitölteni és nekünk beküldeni, Tiszta, olvasható és pontos címet kérünk. Akik a megrendelő lapot kívágni nem akarják, azok levelező lapon írjanak.

Megrendelő lap

T. Kiadóhivatal!

Értesitem önöket, hogy lapjokban hirdetett 10 (14) darabos fényképszériát megrendelem a következő árban: 10 darab: 300 lei, 80 ckor., 125 din., 11 pengő.

14 darab: 380 „ 95 „ 155 „ 13 „

Két sz. együtt: 650 „ 170 „ 270 „ 22 „

(A nem kívánt ár törlendő.)

A széria fenti árát Dr. Benedek Margit szerkesztő folyószámlájára a Magy. Ált. Hitelbank fiókjához, Timișoara, a mai napon postautalványon feladtam és ajánlási díjra 12 leit mellékeltem. Kérem a szériát (szériákat) május 31-én alábbi pontos címemre diszkrét csomagolásban elküldeni.

Kelt 1928.

Tisztelettel:

pontos cím.

olvasható név.

A RÓKA !

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —



Legszebb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
pipercikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Granatir Traján

Műelmefestő és vegytisztítóintézet
Fiók: Timișoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati ielep: B-lváros, Jenő her-
ceg ucca 12. a Várady plissé és
gouvre intézet

Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását.

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagyalt és jeges
kávé Mann cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., András ut 12.

Vésnöki munkák!

Figyelem!

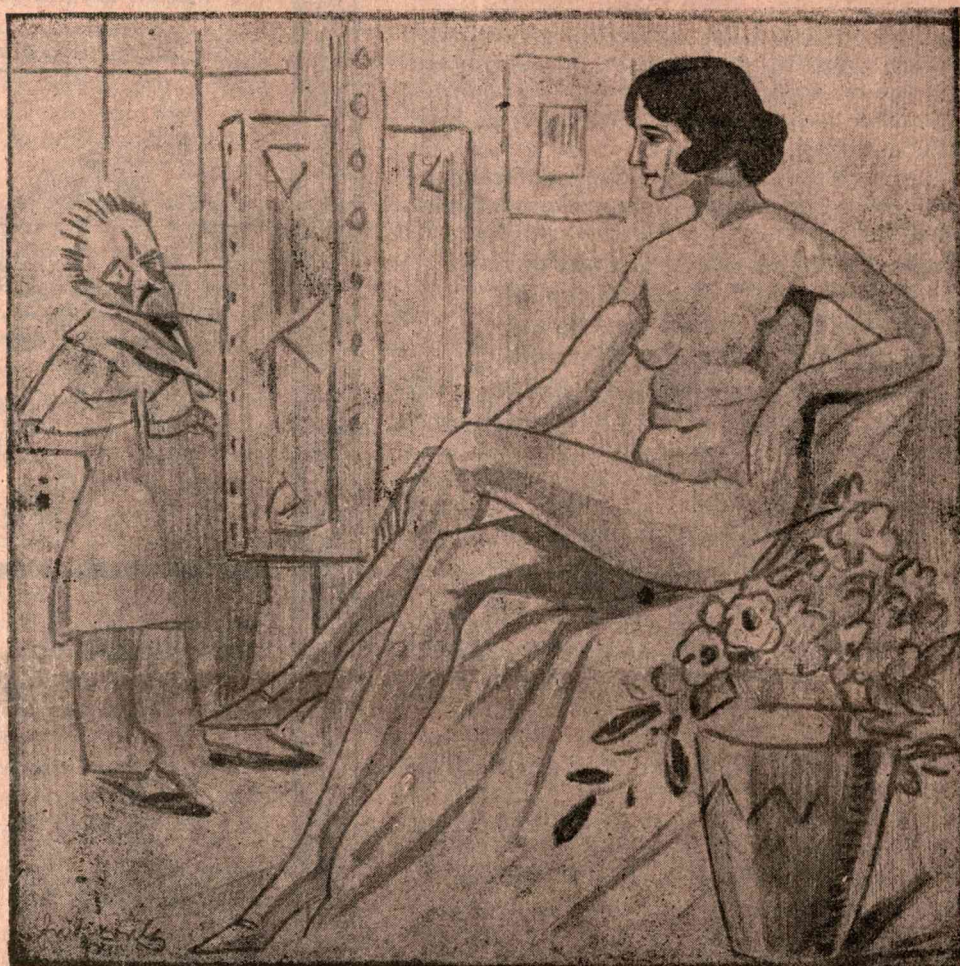
Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timișoara I.
Mercy ucca 2.

Megjelenik minden kedden

Timișoara, 1928 március 7



Munka közben.

— Nem érti, Nusi? Ejnye, de lassan tud gondolkodni.
 — Igen, Mester, a maga gondolkodásához képest, csak tehervonat
 vagyok, — igen! Személyszállítással...